

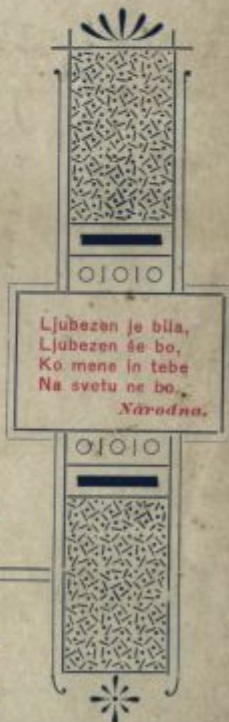
36341, II, C, d

(8° br.)

151/1901

SPISOVNIK

ljubavnih in ženitovanjskih pisem.

Ljubezen je bila,
Ljubezen še bo,
Ko mene in tebe
Na svetu ne bo.

Narodna.

Priredil RADOSLAV SILVESTER. -----

V Ljubljani, 1901. -----

Založil in prodaja ANT. TURK, knjižar.

Spisovnik

ljubavnih in snubilnih
pisem.

PRIPREDIL
Radoslav Silvester.

Ljubezen je bila,
Ljubezen še bo,
Ko mene in tebe.
Na svetu ne bo.

Narodna.

V LJUBLJANI.

Založil Anton Turk, knjigar.

1901.

Ker Ti pišem tako malo,
Ne zameri, ljubček moj,
Saj — veruj — to Ti prisegam
Samo Ti si in boš moj!

IN: 03000 6026

Uvod.

Brezpotrebno bi bilo delati zbirki ljubimskih in snubilnih pisem dolgega uvoda in brezpotrebno bi bilo povdarjati, kako se naj taka pisma pišejo. Stara in znana reč je, da se ljubezen ne dá prikrievati in kar ona misli in čuti ter kako misli in čuti, to in tako tudi odkritosrčno pove. Res pa je, da se včasih srčnim počutkom ne najdejo prave besede, bodisi radi pomanjkanja pravega uka v spisovanju sploh, ali pa — in to v največji meri — ker se hoče dotičnik pravilno in lepo izraziti, kar mu pa vedno in v prvi sili ne gre rado izpod rok.

Kakor o spisih sploh velja tudi o ljubimskih in snubilnih pismih, naj bodo pisana v lepi in dobri pisavi in naj bodo primerna predmetu, pa tudi primerna po obliki. Ako pa velja drugod izrek: „Piši jedrnato, točno in kratko!“ mislim, da ni tukaj vedno na mestu. Kako mu naj odgovorjam, ako mi n. pr. piše draga: „Čim več mi bodeš pisal, tem ljubše mi bode pismo, kajti vedi, kako draga mi je od tebe vsaka beseda!“ Tukaj velja vedno in najbolj pravilo, piši kakor ti narekuje srce, piši kakor misliš in čutiš, kajti prava ljubezen ne pozna ne slovnških in ne pravopisnih pravil.

Zato pa tudi ta zbirka nima namena zahtevati, naj piše vsakdo, ki jo rabi, ravno tako, kakor stoji v knjižici. Pisma tukaj zbrana so le primeri, kako se lahko piše.

Konečno je pridjanih še nekaj ljubavnih pesmi, katere se lahko v primernih odlomkih rabijo, kar pisavo bolj oživi.

Pisatelj.

I. DEL.

Začetna ljubimska pisma z odgovori.

---

1. Gospodič prosi gospodično, naj se sme z njo natančneje seznaniti.

Cenjena gospica!

Ker nihče ne vé, kje ga čaka sreča, a srečen biti si vsakdo želi, zato mi cenjena gospica ne zamerite, ako Vam iz spoštovanja do Vas pišem kot nepoznan človek. Ni še dolgo, odkar sem se nastanil v tem prijaznem mestecu in torej poznam še malo ljudi. Toda ko sem Vas pred nekoliko dnevi srečal na ulici, ne vem Vam povedati, kako mi je bilo. Polastil se me je nek do sedaj še neznan čut, katerega si v začetku še ne morem raztolmačiti, in ta čut žene me do koraka, kateri se Vam bo zdel morebiti predrzen. Toda ne prosim od Vas družega kakor nekoliko spoštovanja do moje osebe in ker se mi zdi, da Vas ne bodem mogel nikdar pozabiti, prosim Vas tudi dovoljenja, naj se smem z Vami natančneje seznaniti. Nočem sam svoje osebe hvaliti, kajti po pregovoru je lastna hvala cena mala, a toliko vendar smem reči, da mi nihče ne more česa posebnega očitati.

Če bi torej od Vaše strani, cenjena gospica, ne bilo nobenih ovir in bi bili tudi Vi pri volji, prosim Vas pismeno željenega odgovora, naj se glasi ta ali ugodno za me ali ne.

Z odličnim spoštovanjem
V Celji, dne 12. vinotoka 1900.

Rastoslav Armič.

2. Ugoden odgovor.

Spoštovani gospod!

Iz Vašega cenjenega pisma sem spoznala, da ste nesebičen in pošten mož in imate res željo seznaniti se z menoj. Vem se Vaše osebe spominjati in priznam, da je ob vsakratnem srečanju naredila dober utis na me. In ker ste se mi tako odkritosrčno razodeli, kako vas nek poseben občutek vleče do mene, nimamo se ne jaz in ne moji stariši uzroka protiviti, ako nas včasih obiščete, kajti poštena družba je prijetna in veseli človeka. Naša hiša Vam je torej vedno odprta.

S pozdravom
V Celji, dne 15. vinotoka 1900.

Irma Kokol.

3. Neugoden odgovor.

Velespoštovani gospod!

Zeló sem se začudila, ko sem prejela in prebrala Vaše pismo, kajti nikdar si še nisem domi-

šljevala, da bi me bila mati narava obdarovala s takimi telesnimi lastnostmi, katere prikupijo človeka na prvi pogled. Toda nočem reči, da bi Vaše želje morebiti ne bile resne, pa razne okolnosti, ki Vam jih ne morem razodeti, mi ne dopuščajo s kom se natančneje seznaniti. Tako se zdim na primer še premlada in mislim, da bi mi tudi stariši ne dovolili kaj takega. Za Vas pa, spoštovani gospod, cvete gotovo mladenka, katere ste boljše vredni, kakor mene.

Z odličnim spoštovanjem

V Celji, dne 14. vinotoka 1900.

Irma Kokol.

4. Gospodič piše na ugoden odgovor.

Draga gospica!

Ne morem Vam popisati čuvstev, katera so me obšla, ko sem prejel Vaše ljubko pismo. Sè strahom skoraj sem prehitel prve vrstice, da bi se prej ko prej prepričal o usodi, katero mi je odločila Vaša nežna roka. Pismice se je glasilo tako, da Vam moram biti zanje hvaležen. Dovolili ste mi, da Vas smem posetiti, kar mi je častno priznanje, da nimate moji osebni vrednosti ničesa predbacivati. To priznanje bode mi pa tudi še naprej najboljši kažipot, ker se hočem v prihodnje še bolj vrednega skazati Vaši naklonjenosti.

Toda kaj bi Vam še več kaj razkrival z mrtvo besedo, ko se vendar hočem o prvi priložnosti poslužiti dovoljene mi prilike, da se Vam z živo besedo še lepše in boljše zahvalim.

V prijetni in veseli nadi Vas kmalu osebno govoriti in videti Vas pozdravlja

Vaš udani

V Celji, dne 16. vinotoka 1900.

Rastoslav Armič.

5. Gospodič piše na neugoden odgovor.

Cenjena gospodična!

Ko sem storil svoj prvi korak in Vam pisмено razkril željo, da mi dovolite Vas osebno spoznavati, še pač nisem vedel o Vaših razmerah, katere Vam ne dopuščajo nikakega znanja. Bodite uverjeni, da bi Vas tedaj ne bil nadlegoval, kakor Vas tudi od zdaj naprej ne bodem. Mislím pa, da Vas moje pismo nikakor ni užalilo; se je pa to zgodilo, tedaj Vas pa prosim odpuščanja.

Uklonil sem se, akoravno težkega srca, svoji usodi, ostalo pa mi je spoštovanje do Vašega blagega in plemenitega srca.

Z odlično udanostjo

V Celji, dne 16. vinotoka 1900.

Rastoslav Armič.

---

6. Gospodič prosi gospodično, katero je spoznaval na veselicah, naj se sme natančneje z njo seznaniti.

Velecenjena gospica!

Na zadnji veselici pri N. N. imel sem zopet veliko čast, Vas videti in nekaj besedic z Vami

spregovoriti. Ker upam, da se v bodočnosti še večkrat snideva v takih priložnostih, moram Vam celo odkritosrčno razodeti, da Vas od dne do dne više cenim. Ker ni moja navada se komu usiljevati, Vam bode umljivo, čemu Vas v družbi še nikdar nisem nadlegoval. Priznati pa moram, da sem si velikokrat in velikokrat na tihem želel, naj bi bili vsi moji navzoči prijatelji in znanci kakor tudi vsi drugi gostje Bog si ga vedi kje — da bi se mogel jaz sam in brez priče z Vami razgovarjati.

Ne morem več dalje molčati, velecenjena gospica, moram se enkrat otresti svoje bojazljivosti in Vam razodeti svojo najsrčnejšo in najiskrenejšo željo: Vas z Vašim dovoljenjem natančneje spoznavati. Dajte mi torej priložnost, da Vam more ali sami ali pa v družbi Vaše obitelji povedati, kako Vas čisla

Vaš celo udani

V Gradcu, dne 5. marca 1900.

Dragotin Koritnik.

7. Ugoden odgovor.

Velecenjeni gospod!

Vaše cenjeno pismo me je skoraj iznenadilo, kajti odkritosrčno Vam povem, da sem Vas pri zadnji veselici nekoliko več opazovala, kakor bi bilo treba, a res nisem mogla spoznati, da bi se bili hoteli na kakšen način bolje zanimati za mene, kakor pa za druge gospice. Ravno to Vaše vedenje pa je uzrok, da bi mi bilo Vaše znanje ljubo. Seveda mi je bila kot dobro vzrejeni hčerki

dolžnost obvestiti svoje stariše o najini nameri, a po majhnem odporu posrečilo se mi je dobiti dovoljenja, da me smete doma obiskati. V pričakovanju, da se bode to kmalu zgodilo, ostanem

Vaša

V Gradcu, dne 8. marca 1900.

Cilka Sparzetič.

8. Odlašajoč odgovor.

Cenjeni gospod!

Vaše pismo, katero sem danes prejela, me je zares iznenadilo. Priznati moram, da se zanimam za Vašo osebo, sosebno ker mi je bila že večkrat priložnost Vas na nekaterih veselicah opazovati. Toda akoravno se mi Vaša oseba in Vaše resno vedenje dopadata, vendar Vam moram staviti nek pogoj. Ker moram biti svojim starišem za njihovo skrb hvaležna, nočem ničesar brez njihove volje storiti. Pa če ste se brigali za mojo osebo, tedaj ste se kot trezno razmišljujoč mož, kakoršnega Vas poznam, gotovo brigali tudi za moje stariše in vedeli boste, da imam skrbnega pa tudi dobrega očeta, kateri Vam gotovo ne bode odrekel, ako se z Vašo prošnjo obrnete tudi do njega.

V upanju, da ste z mojim pogojem zadovoljni, ostanem

Vaša prijateljica

V Gradcu, dne 6. marca 1900.

Cilka Sparzetič.

9. Neugoden odgovor.

Vaše blagorodje!

Dolžnost mi je odgovoriti Vam na Vaše pismo in Vam koj že v začetku povedati, da ne smete upati nikakega ugodnega odgovora. Prvo, kar sem storila, ko sem prečitala Vaše vrstice, bilo je pre-mišljanje, sem li na zadnji veselici res bila sama uzrok in Vam dala povod iskati z menoj natančnejšega znanja. Naposled sem spoznala, da sem se obnašala, kakor zahtevate spodobnost in uljudnost in to tem ložje, ker sem že — da Vam brez velikega odlašanja povem — nevesta, zaročena z gospodom N. N., katerega gotovo poznate. Sicer nama še ugodnost ne dopušča ženitbe, toda ker je naju zvezala ljubezen, nama ni težko čakati.

Priznati pa moram, da Vas poznam kot poštenega in značajnega moža in Vas kot takega spoštujem. S tem spoštovanjem do Vas ostanem

V Gradcu, dne 8. marca 1900.

Cilka Sparzetič.

10. Mlad rokodelski mojster prosi dekleta, ako se sme ž njim seznaniti.

Draga Márica!

Znano Vam je, da sem že nekaj časa samostojen rokodelski mojster in kakor se kaže, zboljšujejo se mi dohodki od dne do dne. Ker mi pa gospodarstvene razmere ogrenjujejo samski stan, odločil sem se resno poiskati si pomočnico, ki bi

mi v življenju, v bridkostnih in veselih dneh stala zvesto na strani.

Ker pa je bila že od nekdanj moja navada vse ne sicer predolgo, toda dobro premisliti, priznavam torej, da sem Vas že dolgo časa opazoval in prišel naposled do spoznanja: Če dobiš kedaj za ženo deklico, pridno, pošteno in skrbno kakor je Márica, lahko si na svetu najzadovoljnejši in najsrečnejši človek.

Gotovo ste že razumeli, kaj sem hotel v teh vrsticah povedati in še ložje me razumete, čemu iščem občevanja z Vami. Za svojo osebo bi ga sicer ne potreboval, ker Vas, kakor sem že omenil, dobro poznam in čislam, toda za Vas bi bilo, da tudi Vi mene spoznavate — da sčasoma tudi Vi priznate, kako sem vreden skrbne in pridne ženkice, kakoršna bi bili Vi, draga Márica.

Upam si tedaj prositi dovoljenja, naj Vas smem ali doma obiskati ali Vas pa, če se srečava, pošteno nagovoriti.

Razveselite kmalu z ugodnim odgovorom Vašega
Vaš čislajočega prijatelja
V Trnovem, dne 22. junija 1900.

Martina Rebernik.

11. Ugoden odgovor.

Dragi prijatelj!

Kdo bi bil v naši vasi, ki bi še ne bil slišal, kako izvrsten je kot mojster in kot človek naš Martin Rebernik. Tudi jaz sem že prišla do tega spoznanja, po zadnjih Vaših vrsticah sem pa tudi spoznala, da se vendar nekoliko preveč laskate

in preveč hvalite moje lastnosti. Kako ste imeli priložnost me tako natanko opazovati? Se morebiti ne motite? Ako delam — glejte, saj ste tudi Vi marljivi delavec — tedaj zadostujem dolžnosti do mojih ljubih starišev, kateri niso kaj preveč preobloženi s pozemeljskimi darovi. Če ste pa res že tako zadovoljni z menoj, mislim, bode najbolje, ako Vam dam priložnost moje lastnosti še bolj blizu spoznavati. Morebiti pa potem spoznate, da ste se vendar v tem ali onem oziru motili. Pošteno mislečemu možu nimam delati ovirov in radi tega smete o prostem času vedno obiskati

Vašo prijateljico

V Trnovem, dne 23. junija 1900.

Márico Podkrajšek.

12. Mladenič razkrije svojo ljubezen.

Predraga gospodična!

Gotovo ste že spoznali ali ste vsaj slutili, kaka čuvstva me navdajajo do Vas, ljubljena gospica, kajti stara reč je, da se ljubezen ne dá prikriti, ne dá zatreti. Dolgo, dolgo sem skušal ovreči to istino, skušal sem na vse moči se zatajevati, skušal sem samega sebe prepričati, da me moje srce vara; toda naposled sem spoznal, da lažem samemu sebi in da so vsa moja srčna čuvstva ta — da Vas neizrečeno ljubim!

Mislím, da s tem, ko Vam to razodenem, ne storim nič napačnega, kajti:

Ljubezen je bila, ljubezen še bo,
Ko mene in Vas več na svetu ne bo!

Moja usoda je tedaj v Vaših rokah, kajti znam, da mi brez Vas ni živeti. Če me sprejmete v svoje srce, draga, ljubljena gospica, tedaj bodem najsrečnejši človek na svetu, ako me pa zavrnete . . . . . ne upam si misliti, kaj bode z menoj. Potolažite mi tedaj nemirno srce, meni, katerega ste očarali s svojo lepoto, katerega misli so vedno pri Vas in odgovorite mi prej ko prej.

Z iskrenim pozdravom ostanem Vaš

Vas neizmerno ljubeči

V Ljubljani, dne 26. julija 1900.

Ivan Zupančič.

13. Nejasen odgovor.

Velecenjeni gospod!

Priznam, da sem skorej res pričakovala Vašega nagovora, kajti spoznala sem, da me res občudujete. Toda ne vem, kako bi Vas mogla vneti tako skromna deklica, kakor sem jaz. Akoravno nisem vajena laskanja, dozdeva se mi vendar, da bi med drugimi deklicami našli lepše in boljše, kakor sem jaz.

Nočem Vas sicer naravnost zavrniti, a mislim, da je korak, kateri veže dva človeka skoz celo življenje, dobro premisliti. Človek, slaba stvar, se pač lahko vara in prepozno spoznanje greni mu lahko celo življenje. To Vam bodi torej

smer Vašemu daljnemu ravnanju; sicer pa mi verujte, da vem dobro ceniti Vaše lastnosti in Vašo značajnost.

Z odličnim spoštovanjem

V Ljubljani, dne 28. julija 1900.

Milka Juršič.

14. Mladenič na nejažen odgovor.

Draga gospica!

Skorej ne vem, kaj in kako bi na Vaš odgovor začel moje zopetno pismo. Moram reči, da so me Vaše ljubke vrstice razveselile in zopet ne. Kakor sem razvidel iz Vašega pisanja, nočete, da bi se prenaglil. Iz tega spoznavam, kako imate plemenito srce, kako je Vaša notranja, duševna lepota slična zunanji. Toda ali Vam nisem priznal, koliko notranjega boja sem prestal sam s seboj, predno sem se odločil razkriti Vam svojo iskreno ljubezen.

Ker mi niste naravnost odrekli, upam, da sem ali da bi Vam bil všeč in če me še zdaj ne ljubite, bodite mi vsaj naklonjeni in ne zavržite me. Vašo ljubezen hočem si prislužiti in ne bode mi manjkalo na dobri volji. Moja ljubezen do Vas je že predolga in preutrnjena tako, da bi lahko rekel s pesmico:

A kako le ne premine
Mi ljubezen zvesta ta?
Glej, ker svoje korenine
V živem srci le ima!

Ta moja zopetna izjava, mislim, Vam bode porok dovolj in zato Vas prosim, odgovorite mi še enkrat. Odgovorite mi pa tako, da bodete z Vašim odgovorom vendar enkrat umirili srce

Vašemu zvesto ljubečemu

V Ljubljani, dne 1. avgusta 1900.

Ivanu Zupančič.

15. Mož razkrije svojo ljubezen mladi vdovi.

Spoštovana gospa!

Gotovo Vam moje skromno pismice ne bode nič novega, ker ste kot mlada, lepa in osamljena gospa, ki gleda lahko na precejšnje število snubcev in častilcev, vajeni takih nadlegovanj. Dovolite tudi meni razkriti Vam svoje srce in vstopiti v krog teh, ki Vas občudujejo. Uvrstite me pa tja, kjer je moj prostor, tja, kjer ni prevare in samopridnih namenov.

Če se Vam približujem tudi jaz, daje mi pogum moje resnicoljubje in pravicoljubje, o čemur se bodete, spoštovana gospa, kmalu prepričali. Med prihlinjeno in resnično ljubeznijo najde se razloček kaj kmalu.

V kakšnih denarnih in življenskih razmerah živim, Vam je gotovo znano in torej ste gotovo uverjeni, da si ne iščem žene iz sebičnih namenov, radi njenega imetja. Bodite pa tudi uverjeni, da mi je pero dala v roke le prava in brezmejna ljubezen — ljubezen, ki želi le srečo in zadovoljnost, ki pa ne išče sreče v velikem bogastvu, ampak v medsebojnem dopadanju in sporazumljenju.

Blagovolite me v kratkem osrečiti s prijaznim odgovorom. V upanji, da mi ne odrečete, ostanem z resničnim spoštovanjem

Vaš udani

V Celovcu, dne 2. decembra 1900.

France Kristič.

16. Ugoden odgovor.

Spoštovani gospod!

Res je, da štejem precejšnje število snubcev in častilcev, pa življenje me je že toliko utrdilo, da spoznam, kje je resnica in kje samopridnost. Zato me je pa Vaše pismo zares razveselilo. Dobro Vas poznam in verjamem Vam, da so Vaši nameni pošteni in resni, bolj resni, kakor vsi mojih posiliprijateljev.

Ker sem se pa že naveličala vsega hvalisanja in laskanja in ker sem res potrebna trdne podpore, vabim Vas danes popoldne, pridite me po obedu obiskat, ker se oko v oko najložje zmeniva. Natančne ure nočem določiti, ker ne vem, kako Vam čas dopušča in ker ste mi ob vsaki uri prijetni. Želim pa, da se reč prej ko prej odloči, kajti prav rada bi se že znebila na priprost način svojih nadlegovalcev.

Vaša odkritosrčna

V Celovcu, dne 3. decembra 1900.

Zorislava Leskovnik.

17. *Gospodič razkrije svojo ljubezen.*

Najlepša vseh mladenk!

Ta moj nagovor ni nikakoršna fraza, ampak je, odkar sem Vas videl, resno prepričanje mojega srca. Golo resnico povem, ako rečem: Vi ste me očarali! Imam neko slutnjo, kakor bi bil kdo vrgel zlato mrežico črez mene . . . . moje srce, ki je do zdaj tako mirno bilo, postalo je nakrat nemirno in vse moje mišljenje, do zdaj tako trezno, obrača se vedno proti čedni hišici ter jo obletava kakor lastavica, ki bi si rada nad oknom naredila gnezdice.

Ali je to mar ljubezen? — Koliko sem že videl krasnih žensk, a pri nobeni nisem tako čutil, kakor pri Vas — tako srečno in vendar tako poljno želj, tako svečano in vendar tako otožno. Jaz sploh nisem več tisti človek, kateri sem bil prej. Do zdaj brigal sem se bil še malo za nežni spol — ali se mi vsaj ni zdel sredotočje našega življenja. Vi pa ste mi zdaj nakrat postali to, kajti moje misli, moja čuvstva in moje želje so vedno okoli Vas.

Ali je to mar ljubezen? . . . . Prišla je hipoma — tako naglo! Je li res mogoče, da vžge ljubezen s hitrostjo bliska? Saj pravi imeniten angleški pesnik: „Kedó je ljubil kedaj, ki ni ljubil na prvi pogled!“

Toda vprašali se boste morda, draga gospica, kaj hočem prav za prav v tem pismu izreči. Upam pa, da se ne boste tako vprašali, da me že

razumete in upam tudi — to upanje pa mi navdaja srce kakor z zarjo brezmejne, meni novo vzhajajoče sreče — da ne boste malomarno prezrli moje osebe.

Smoter mojega pisanja je tedaj ta, Vam odkritosrčno in pošteno povedati, kaj čutim in kaj mislim, odkar sem Vas videl ter skromno in boječe potrhati na vratica Vašega srca s prošnjo, odkriti se meni in povedati, če smem upati v njem na kakšen prostorček, na kakšen bodisi še tako majhen kotiček.

Z upanjem, da ne bode moje trkanje zastonj, ostanem celo

Vaš iskreni čestitelj

V Trstu, dne 4. aprila 1900.

Lovro Poklukar.

---

18. Gospodič razkrije svojo ljubezen.

Predraga gospica!

Nebo ima svoje zvezdice, morje ima svoje bisere in polje svoje rožice, a vse te nadkriljuje najlepši zaklad, namreč Vi. Dokler Vas nisem videl, bila je moja duša podobna mirnemu jezeru, katerega obseva bledomila mesečina. A ko sem videl Vas, začelo mi je vzhajati žarko solnce, katerega ogenj mi je vnel srce, da gori plamenoma.

Kolikokrat bi se Vam bil že rad približal in nekaj povedal, pa vsikdar mi je bilo srce tako,

da sem čutil, kako Vam ne morem ustmeno izraziti, da — Vas ljubim! Rad bi Vas bliže spoznaval, rad bi Vam gledal v dušo in čital v Vašem srcu, a še rajši bi Vam dal spoznavati, kako čista, dobra in zvesta je moja ljubezen.

Razodel sem Vam torej moje srčne občutke, kolikor sem mogel in prosil bi samo zaupanja in pa nekaj vrstic do

Vašega iskreno ljubečega

V Pulju, dne 20. decembra 1900.

Zdravka Jesenko.

II. DEL.

Pisma srečne ljubezni.

A. Splošne vsebine.

---

19. Prvo pismo ženinovo svoji nevesti.

Moja draga in ljuba nevesta!

Srce poskakuje mi same radosti, ker Te smem tako imenovati. Ta iskrena želja, ki mi prej ni dala noč in dan miru, se je vendar enkrat spolnila in smem Te imenovati moja. Pa ta moja sreča je še tako nova, da se mi večkrat zdi, kakor bi sanjal. Toda v takih trenutkih pogledam na svitli prstan, katerega mi je nataknila Tvoja roka in zdi se mi, da vidim pred sabo luč, katera mi nakrat razsvetli temo moje duše in me kot kažipot privede na pravo stezo, kjer vzkliknem: Da, res je, res sem ženin in res imam najljubšo in najboljšo deklico za nevesto!

Se še li dobro spominjaš tiste srečne ure, ko sem stopil pred Tvojega očeta in ga prosil Tvoje roke, obljublajoč, biti Ti do smrti najboljša in najzvestejša podpora? Se še li dobro spominjaš, kako je blagoslovil najino zvezo in kako nama je mati s solznimi očmi želela: Otroka, bodita srečna! Kaj ne, lepših trenutkov ne pozna živ-

ljenje! O, kako rad bi Ti vse to povedal s svojimi ustmi, pa moram se žrtvovati stanovskemu poklicu. Še veliko rajši pa bi slišal Tvojo ljubko govornico, ki mi vendar tako prijetno bije na uho. Ker pa ni mogoče, razveseli me s pismom, toda z dolgim pismom, kajti vsaka Tvojih besed mi je draga in več ko jih je, dražji je zaklad.

Seveda kakor hitro mi okolnosti dopuščajo, Te obiščem, da Ti lahko tolikokrat in tolikokrat povem, kako Te ljubi

Tvoj zvesti

V Brnu, dne 15. januarja 1900.

Davorin.

20. Odgovor.

Moj dragi Davorin!

O, kako me je razveselilo Tvoje pismo! Tudi jaz se vedno spominjam onih srečnih trenutkov, katere si omenil. Ne misli si pa, da se jaz Tebe manj spominjam, kakor se spominjaš Ti mene! Po noči in po dnevi sem v duhu pri Tebi in tudi jaz si skorej vsako uro ogledujem prstan na roki — prstan, ki si mi ga dal v dokaz brezmejne ljubezni in zvestobe do mene.

Čudno pa se mi zdi, kako morejo taki kratki, srečni trenutki človeka spremeniti, kajti odkar sem zaročena, zdi se mi, da sem postala celo drugačna. Koder grem in kogar vidim, zdi se mi, naj zakličem: „Ali ne vidite, da sem srečna nevesta!“ In kaj še le, kadar me obiščejo prijateljice in mi želijo vso najboljšo srečo! Koliko in kaj bi jim rada pripovedovala, pa pomislim:

Ljubi prav zvesto, a tiha ostani:

Tajnosti svoje vse v srcu ohrani!

Moj ljubi Davorin! Samo Tebi ne morem molčati, samo Tebi moram razodeti vse svoje počutke in svoje misli in čemu ne, ko vem, da so pri Tebi moje besede na pravem mestu. Saj si se sam izrazil, da Ti je vsaka beseda od mene draga in ljuba. Marsičesa bi Ti še rada povedala, a pisмено se ne dá veliko povedati. Toda pomagaš mi lahko Ti, ako prideš prav kmalu k meni, k Tvoji nevesti. Zakličem Ti še enkrat: Pridi vendar kmalu k

Tvoji do smrti ljubeči

V Litiji, dne 20. januarja 1900.

Maliki.

21. Vojak piše nevesti.

Ljuba Anka!

Gotovo šteješ tudi Ti dneve, odkar sva se ločila in kateri se mi — akoravno jih še ni veliko — zdé cela večnost. Kako se Ti še godi? Še kaj mnogo misliš na me? Ure, katere moram preživeti tukaj, niso prijetne, a vendar so mi te, katere moram prebiti na straži, najljubše, ker me takrat nihče in nič ne moti. In veš, kaj takrat delam? S puško na rami stojim ali pa hodim sem in tja ter — mislim celi čas na Te. Oh, ko bi smel le eno urico tako hoditi pred Tvojo hišico, pod Tvojim oknom, da bi vendar lahko gledal Ti v lepe oči!

Dobro je, da čas, akoravno silno počasi, pa vendar le poteka in se bližajo dnevi, ko upam dobiti nekoliko dni dopusta. Kaj misliš, h komu bom takrat hitel najprej?

Začetek, ki se mi je zdel najhujši, sem srečno preстал in navadil sem se že precej vojaške suknje. In vendar če pomislim na tri leta, katerih sem le še malo odslužil, obide me vsikdar dolgčas. Pomagaj mi ga moriti in piši mi prav velikokrat, a jaz bodem kaj nagel z odgovorom. Če bi Te pa pot kedaj zanesla v mesto, naznani mi prej, kje se lahko snideva, kajti gotovo dobim od svojih višjih nekaj prostih uric podarjenih. O mojem vojaškem stanu ter o njegovih težavah pišem Ti prihodnjič, a za zdaj Ti zakličem: „Zdrava ostani!“ Pozdravim Tebe, stariše in vse sorodnike ter znance.

V mislih Te poljublja

Tvoj zvesti

V Mariboru, dne 28. marca 1900.

Tone.

22. Odgovor.

Predragi, nepozabljivi Tone!

Ne morem Ti popisati veselja, katero sem občutila, ko sem brala Tvoje vrstice. Toda če se zdé Tebi dnevi, ki so pretekli od najine ločitve, cela večnost, tedaj mi verjami, da se meni v tem oziru ne godi nič bolje. Vprašaš me, kako se še počutim. Vse bi bilo kakor v starem tiru, ako bi ne bilo žalosti, katera me vsakikrat obide, ko se spomnim nekega, s katerim ne morem več po stari navadi govoriti. Rad mi bodeš torej verjel, kako se že zdaj veselim tistih dni, ko bodeš prišel na dopust in hitel k Tvoji zvesti Anki.

Veseli me tudi slišati, da si se že za silo privadil vojaškemu stanu. Misel, da se mu boš težko privadil, mučila me je začetkoma najbolj.

Obljubil si mi kmalu pisati. Oh, stori to prej ko prej, kajti kakor razveselé Tebe moje vrstice, tako razveselé mene tudi Tvoje, sosebno ker si mi obljubil v prihodnem pismu orisati nekoliko Tvoje vojaško življenje. Stori pa to že radi tega, ker nisem radovedna samo jaz, ampak tudi moji stariši in sploh vsi, katerim sem sporočila Tvoje pozdrave.

Pismo, ki si ga poslal, dala sem čitati tudi očetu in moram Ti že povedati, kaj so rekli. Menili so: „Čemu bi se še pa ne znalo zgoditi, da ga greva o kaki priložnosti obiskat!“ Ti pa veš, da so moj oče bili vedno mož-beseda, a zdaj pa gotovo še bolj, ker jim bo vedno nekdo na strani, ki jih bode marljivo opominjal. Torej, moj ljubi Tone, sreča nama kaže, da se kmalu vidiva. Dneva sicer še ne vem, a naznanim Ti ga pravočasno. Oče me bodo spremili, mati pa so se že nekako tako izrazili, da morajo tudi nekaj pre-skrbeti za to ali ono Tvojo potrebo.

Seveda ne smem pozabiti pozdravov, ki Ti jih pošiljajo vsi domačini, znanci in prijatelji in ki Ti želé vse najbolje v novem stanu. Da jaz za njimi ne zaostajam, mi skorej ni treba povedati in tako sklenem svoje pismice z željo, naj bi ta tri leta potekla Tebi in meni naglo, Ti pa bi se naj v tem času mnogokrat spominjal

Tvoje neizmerno ljubeče

V Radgoni, dne 2. aprila 1900.

Anke.

---

23. Nevesta piše ženinu, ki je v tujini.

Ljubi moj France!

Srce mi zdaj, ko Te ni v moji bližini, ne dá miru in moram si ga s temi vrsticami nekoliko potolažiti. Hočem se Ti nekoliko potožiti, kako se mi godi v Tvoji odsotnosti. Ljubi moj France! Ako sem Te že prej neizmerno rad imela, spoznala sem še le zdaj, kako močno Te ljubim, tako močno, da bi brez Tebe ne mogla živeti. Odkar si odpotoval, dozdeva se mi, kakor bi mi bil kdo umrl — vedno mi nekdo manjka. Nobeno delo me več ne veseli in še celo svojih prej tako ljubih cvetic ne zalivam več rada, ker ni tistega tukaj, kateremu sem jih prej tako z veseljem kazala.

Oh, ko bi se mogla spremeniti v lahkega ptička! Veš, kaj bi tedaj storila?

Vzdignila bi se v sinji zrak,
Zletela v daljni kraj,
Pogledala bi, ljubček drag,
Kaj tamkaj počneš zdaj.

Da, rada bi videla, kako se Ti godi v tujini, kaj tamkaj počneš in kako Ti tuji svet in tuji ljudje ugajajo. Je li tam mnogo lepih deklet? Glej, ker sem prišla ravno do tega vprašanja, moram se Ti razodeti, da me večkrat obhaja neka bojazen, bojazen namreč, da bi znal na tujem pozabiti Tvoje Ivane. Dozdeva se mi, da se Tvoja pisma oglašajo vedno redkeje in redkeje. Piši mi kmalu in potolaži svojo bojazljivo nevesto, ter gledaj, da se kmalu vrneš k

Tvoji do groba zvesti

V Ribnici, dne 3. julija 1900.

Ivanki.

24. Odgovor.

Moja jedina Ivanka!

Oh, kako boječa je vendar moja Ivanka in kako je v skrbeh za svojim Francetom! Ko sem prečital Tvoje pismice, želel sem si sam, da bi mogla moja Ivanka poleteti k svojemu Francetu in se prepričati, kako še pri svojih opravkih ni bil nikdar tako marljiv, po obnašanju pa še nikdar tako trezen in resen kakor zdaj, ko ga veže sveta obljuba.

Srček dragi, ne misli, da se Te zdaj manj spominjam kot v prvih dneh po mojem odpotovanju, a če Ti redkeje pišem, je uzrok moja trdna volja, utrditi se in izvežbati za svoj stanovski poklic tako, da bodem prej ko prej pripravljen, postaviti se pod nadzorstvo svoje bodoče žene, svoje ljube Ivanke. Ako Ti še pa povem, da si res nisem vzel časa ogledati se, je li kaj lepih deklet tukaj ali ne, si uverjena, da je Tvoj France še vedno tisti, kateri Te je s težkim srcem zapustil, sosebno ker Ti obljubi, da Ti hoče odslej marljivejšo pisati.

V duhu gledam, kako se moji Ivanki lice razsvetli, kako se ji oko smeje in kako se ji težek kamen odvali od srca. In ko vidim to v duhu, veseli tudi mene, ker vem, da sem olajšal srce svoji Ivanki, kakoršne ni za me nobene druge na svetu. — Pa še neko skrivnost Ti moram povedati. Le slušaj! Kakor kažejo okolnosti, ne bode najina ločitev več dolgo trajala in mislim, da Ti lahko kmalu še natančneje pišem. Si li zdaj celo vesela?

Tvoj vedno zvesti

Na Dunaju, dne 6. julija 1900.

France.

25. Mlad rokodelec v tujini piše svoji ljubi.

Ljubezniva Tončika!

Celih štirinajst dni je že minilo, odkar sem se bil poslovil od Tebe in ves ta čas nisi dobila od mene nobenega glasu. Bil sem do zdaj namreč vedno na potovanji in še le danes dobil sem stalnega dela. Lahko si misliš, kako mi je pri srcu, odkar sva se ločila. Ne le domotožje, ampak še bolj me teži misel, da Te ne morem več videti. Tuji ljudje s tujimi obrazi so mi tovariši pri delu, domačinov ni nikjer in le v duhu vidim jih pred očmi. Mnogokrat se mi prikrade tiha solza v oko in brž jo izkušam prikriti, sicer bi se mi drugi smejali. Mojim tovarišem kakor sploh mnogim mladeničem velja namreč izrek: „Druga vasica, druga deklica!“ Mene pa taki in enaki izreki zabolé v dno srca, ker hočem le Tebi zvest ostati.

Ali upam lahko to tudi od Tebe? Da bi mi postala kedaj nezvesta, si še misliti ne upam, kajti ljubša bi mi bila smrt, kakor pa Tvoja nezvestoba. Toda Ti si mi prevelikrat obljubila, da bode Tvoje srce vedno moje in verjamem Ti, ko si vendar tako dobra, pridna in poštena. Glej, in to me še tolaži!

Kar se tiče moje nove službe, moram priznati, da je dobra. Plačilo imam lepo in hočem si ga kolikor mogoče prihraniti. Kajti če pridem črez eno ali dve leti domu, hočem biti samostojen mojster in potem, Tončika, bode nekje ženitovanje. Kaj misliš, kje?

Pozdravljam Tebe in Tvoje stariše prav srčno! Piši mi pa tudi Ti večkrat, da zvem, kako se Ti

godi in kaj je novega v naši vasici in da ne pozabiš

Tvojega zvestega

V Ljubljani, dne 12. majnika 1900.

Aleša.

Naslov: Aleš Breznik, pri gospodu Antonu Vrhnik, krojaču v Ljubljani. Koroška cesta št. 35.

26. Odgovor.

Preljubi moj Aleš!

Takrat, ko si se poslovil od mene, sedela sem še dolgo v noč pri oknu in premišljevala. Večkrat so me celo oblile solze in ko sem se na posled vlegla, nisem skorej celo noč zatisnila očesa. Črez dan skušala sem se utešiti s pridnim delom, a vedno so mi rojile misli po glavi: Kje si? Kod hodiš? Kako Ti je? Si zdrav? Si li našel delo? — Ko pa sem dobila Tvoje pismo, bila sem brž vesela.

Gotovo imaš prav, ako se trdno zanašaš na mojo zvestobo, kakor tudi jaz verjamem, da ostane moj Aleš res vedno moj. Hočem Ti dati nek nasvet. Kaj ne, kadar je človek zvečer zamišljen, gleda rad na zvezde. Kolikokrat sem tudi jaz tako storila in zrla na večernico, ki mi je zjutraj še migljala kot juternica in sem si mislila: „Morebiti pa gleda tudi moj Aleš na njo!“ In če nisi tega storil, stori vsaj v prihodnje. Oziraj se na to zvezdo zvečer in zjutraj, kakor se bodem ozirala tudi jaz in misli si, da naju veže ta najina zvezda in nama pošilja pozdrave drugemu od družega, v

spomin najine zveste, nespremenljive ljubezni. Si zadovoljen s tem nasvetom?

Piši mi še večkrat in prav rad. Res mi je dolgčas po Tebi, pa tolaži me misel, da bode leto kmalu minilo in se potem vrneš nazaj v Tvojo rodno vasico, kjer hočeva potem, če Bog dá, neločena prebiti vse vesele in če treba tudi žalostne dneve najinega življenja — drug družemu v podporo. Stariši se zahvaljujejo za pozdrave in Te prav srčno pozdravljajo, kakor Te tudi pozdravlja

Tvoja zvesta

V Dobravasi, dne 18. majnika 1900.

Tončika.

27. Žarobenec tolaži svojo ljubo, s katero se je bil natihoma zaročil.

Moja ljuba in jedina Zorka!

Če vihar čez polje brije,
Cvetko žlahtno še krepí
In če dež tako še lije,
Ona se ne potopi.

Poznaš to cvetko? Glej, ta cvetka, katero viharji in burje še krepijo, ta cvetka je najina ljubezen. In naj pridejo sile, kakoršne hočejo — naju ne morejo več ločiti, ljuba deklica. Naj skriva najina bodočnost v svojem temnem krilu srečo ali nesrečo, jaz Ti ostanem zvest. In naj se najinim upom zoperstavljajo še take ovire, mene ne bode moglo nič odtrgati od Tvojega ljubečega srca. Ker bije moje srce le za Te, ne bode moja ljubezen nikdar ponehala. To Ti prisegam z naj-

svetejšimi, neprelomljivimi prisegami. Prisegam Ti, da me ne bode nič na tem svetu, ne trpljenje in nesreče, ne prijetnosti in dobrote zapeljalo k nezvestobi. Nikdar ne bodem postal omahljiv v sklepu, peljati Te kedaj kot svojo ženo na svoj dom. Poznam pa samo eno bojazen, bojazen namreč, da bi znal Tebe zgubiti. Vendar trdno zaupam Tvojemu srcu, ki ne pozna laži in prevare. Pa tudi Ti se ničesa ne boj in bodi pogumna. Nebo bo najini zvesti ljubezni milo in svetilo nama bode enkrat solnce najlepše sreče. Zdravstvuj in se vedno spominjaj

Tvojega zvestega

V Rogatcu, dne 25. avgusta 1900.

Ljudevita.

28. Odgovor.

Preljubi, dragi Ljudevit!

Tvoje tolažilno pismo je bilo zdravilo mojemu revnemu, zbeginemu srcu. Oh, moj dragi Ljudevit, ko bi vendar mogla nekaj trenutkov s Teboj govoriti. Imam Ti povedati tajnosti, katerih si ne upam zaupati lističu papirja. Ker Ti zaupam, so mi Tvoje obljube in prisege olajšale skrbi in vem, da me ne boš hotel spraviti v nesrečo, namreč v nesrečo, ako bi me zapustil in pretrgal vez, ki naji trdneje veže, kakor bi naji mogle vezati vse vidne vezi celega sveta. Ljudevit moj dragi! Hočem biti zopet pogumna, hočem zopet postati vesela, ker vem, kako iskreno ljubiš svojo Zorko, tako iskreno, da se mi ni za ves drugi svet nič brigati.

Ako dá ljubi Bog, da se za vedno zjedini-
voda mi najsvetejša skrb, Tebi po možnosti raz-
veseljevati življenje in Te narediti srečnega. Pridi
pa jutri na tisti kraj in ob tisti uri, kakor sva se
zadnjič sešla, kjer Te bode (z novicami) čakala

Tvoja ljubeča

V Rogatcu, dne 28. avgusta 1900.

Zorka.

29. Vojak piše nevesti, da se skoraj vrne.

Ljuba Lojzika!

Z veliko naglico prijel sem za pero in papir,
ker Ti imam veselo novico povedati. Zvedel sem
od svojih višjih, da nas bodo nekaj že spomladi
mesto v jeseni pustili iz vojaške službe. Lahko
si misliš, kako mi je začelo pri tej novici razbi-
jati na levi strani. Prva mojih misel bila je na
Te, druga pa v prihodnost, katera prihodnost
bode zdaj, ko slečem vojaško suktnjo, celo druga
za me. Gotovo mi pritrđiš, ako porečem, da ho-
čeva potem srečno in zadovoljno skupaj živeti,
ker sva že tako dolgo in dolgo zaročena in je
čas, da postaneva iz ženina in neveste vendar en-
krat mož in žena. Svojim starišem sem tudi že
pisal in jih prosil, naj vse potrebno preskrbé. Pa
tudi Ti bodi pripravljena, da lahko kmalu po moji
vrnitvi stopiva pred župnika. Ali nimam prav? —
Razveseli me kmalu s kakim pismom, katero bode
kakor si mislim, zadnje, ki ga pišeš

Tvojemu ženinu-vojaku

V Mariboru, dne 15. marca 1900.

Milošu.

30. *Odgovor.*

Moj dragi Miloš!

Torej zadnjič namakam pero, da pišem svojemu ženinu-vojaku, svojemu dragemu Milošu! Hvala bodi Bogu, da boš vendar enkrat prestal svoja vojaška leta, katera se mi zdé že cela večnost. Kako si želim Tebe že doma videti, Ti ne morem z besedami povedati. Res Ti vojaška suknja dobro pristojna, a rajši Te pa vendar imam v naši domači obleki, ker se mi v vojaški zdiš nekako tuj. In kadar se vrneš, sem celo voljna, da me spremljaš pred gospoda župnika. V tem času, ko si bil Ti pri vojaki, sem pridno delala in sem si za prvo silo nekaj malega prihranila.

Ako torej Tebi sodi, sem jaz tem bolj pripravljena, ker že tako štejem ure in dneve, dokler se ne vrneš. Ne smem Ti namreč zatajiti, da sem se prej včasih nekoliko bala za Te, da sem bila nekoliko — ljubosumna, kajti večkrat sem si mislila: „Tam po mestu leta toliko nališpanih žensk, katere ti kaj lahko izneverijo tvojega Miloša!“ Toda zdaj, ko bodeš skorej že prebil svoja vojaška leta, sem umirjena. A ne zameri svoji boječi nevesti in, dokler se ne vrneš, spominjaj se še vedno rad

Tvoje zveste

V Žalcu, dne 20. marca 1900.

Lojzike.

31. Ženin piše svoji nevesti kratko pred poroko.

Draga in ljuba Milica!

Kako sem srečen in vesel! Dan, kateri naju bode za vedno sklenil, se bolj in bolj približuje — najlepši dan mojega življenja je že celo blizu. Resnica je, da sem na Tvoji strani kot zaročenec preživel mnogo in mnogo lepih dni, a kaj, ko sem se potem vsikdar moral ločiti od Tebe. Bila je to sreča minolih dni, ki pa nikdar ni toliko vredna, kakor sreča, ki me še čaka. Ali ne bode veselo v najini hišici, kjer nama bodo ure in dnevi prijetno tekli v medsebojni ljubezni? Kako celo drugače se mi bode dozdevalo, ko se bodem po dovršenih opravkih vračal domu in ne bodem našel več samotne sobice, ampak se mi bode nasproti prismejljala moja zlata Milica in me sprejela z najslajšim poljubom!

Na dan najine poroke bodem prihitel v Tvoj objem, da Te potem več ne zgubim in Te kot mlado, veselo in srečno ženko popeljem na svoj dom. Ločitev od Tvojih dobrih starišev naj Te le preveč ne užalosti! Nadomestiti Ti jih hočem jaz — in sploh ostaneš vendar le v njihovi bližini, kjer jih lahko obiščeš kolikorkrat in kadar jih hočeš. Upam pa, da jim bodeš lahko o takih priložnostih pripovedovala, kako zadovoljna in srečna si v novem stanu.

Sporoči jim moje pozdrave, jaz pa ostanem s tisoč poljubi

Tvoj

V Zagrebu, dne 26. januarja 1900.

Konrad.

B. Voščilna pisma.

32. Ženin piše nevesti k rojstnemu dnevu.

Draga moja Ana!

Ko pride to pismice v Tvoje roke, napočil je že gotovo srečni dan, spomin Tvojega rojstnega dné. Da je ta dan za me posebne važnosti, je pač umevno, kajti brez njega ne bi imel tako dobre, tako zveste in tako ljubeznive Ane. Bodi torej spominski dan Tvojega rojstva tisočkrat blagoslovljen in naj se še mnoga in mnoga leta zopet vrne.

Žal, da sem ravno danes osebno zadržan in Ti ne morem ustmeno povedati vseh srčnih želj in voščil, ki jih imam za Tebe, draga in nepozabna Ana. Sprejmi pa te skromne vrstice in priloženo malo darilce v spomin na Tvojega

Tebe iskreno ljubečega

V Celji, dne 4. julija 1900.

Davorina.

33. Zahvala kot odgovor.

Moj Davorin!

Kako si me ljubo presenetil s Tvojim voščilcem in darilcem za moj rojstni dan! Dragi moj Davorin, kako sem Ti hvaležna za oboje, posebno še za stroške, ki si jih imel pri nakupu lepega darila in katerih Ti ne vem kako povrniti. Naj-

boljše, kar sem imela, namreč svoje dekliško srce, sem Ti že podarila, a družega nimam, kar bi imelo za Tebe večje vrednosti. Veš kaj in kako Ti hočem povrniti? Vzemi me celo, kakor sem, kajti nimam druge želje, kakor biti celo Tvoja, biti Tvoja zvesta tovarišica v celem življenji, ker le tako se more Tvojemu dobremu srcu hvaležna skazati

Tvoja hvaležna

V Poličanah, dne 5. julija 1900.

Ana.

34. Nevesta piše ženinu k novemu letu.

Predragi Pavel!

Srečno novo leto! Tako se pozdravlja danes staro in mlado, revno in bogato. Res je, da izreče marsikdo to voščilo bolj iz navade — brez posebnih misli. Toda če Ti jaz zakličem: „Veselo novo leto!“ tedaj mi pride ta želja iz dna srca, iz globine moje ljubeče duše. In čemu ne, ko je vendar Tvoja sreča tudi moja sreča, ko je Tvoje veselje tudi moje veselje in ko imava za prihodnjost oba ene in iste misli in želje. Naj nama torej to leto izpolni, kar si skupno želiva — naj nama izpolni!

Predragi Pavel! Bode li čez leto in dan med nama še tako, ko je danes? Ločena sva in okolnosti nama dopuščajo le malokdaj snidenja. Bode čez leto in dan še tudi tako? Bodeva takrat že — — — — ne, nočem izreči, ker si — ne upam izreči. Sklenem svoje pismo z jedino prošnjo: spominjaj se tudi danes z veseljem

Tvoje zveste

V Kranju, dne 29. decembra 1900.

Dorice.

35. Ženin piše nevesti k novemu letu.

Draga, ljuba deklica!

Z veseljem pozdravljam novo leto kot naj-srečnejše vsega mojega življenja, kajti to leto za-vezalo naji bode za večno. To novo leto hrani v sebi dan, ko bodeva stopila pred oltar in tamkaj obljubila, da hočeva do smrti drug za drugega živeti. Čemu bi torej ne bil vesel! Vse moje vroče želje kipé k nebu, naj bi Ti nebo podarilo le svetle in srečne dneve, meni pa bi naj usoda na-klonila, da bi Te tudi jaz mogel po moči osrečiti te dneve, katerih si vendar toliko vredna. Ljubi Bog pa naj blagoslovi najino zavezo, da bi v ljubezni in skupno dočakala še mnogo, mnogo dobrih let.

Sprejmi, draga deklica, najsrčnejši pozdrav in najgorkejši poljub od

Tvojega zvestega

V Kamniku, dne 30. grudna 1900.

Miroslava.

36. Ljubici h godu.

Moja ljuba Matilda!

Kako bi mogel vendar o priložnosti, kakor je Tvoj veseli god, pozabiti svoje zlate Matilde in kako bi mogel pozabiti, Tebi o tej priložnosti zopet in zopet povedati, da ne želim nič drugega na svetu, kakor Tvojo srečo. Božja previdnost vodi naj Te le po potih sreče, zdravja in zadovoljnosti — in to je moje najiskrenejše, najsrčnejše voščilo.

Imam pa še seveda eno željo, namreč to, da bi prihodnji svoj imendan obhajala na strani tistega, ki Te ljubi bolj kot vse na svetu. Spomni se ga tudi danes rada z ljubeznijo in to bode najbolj razveselilo

Tvojega zvesto ljubečega

V Trstu, dne 14. marca 1900.

_____ Bogomira.

37. Ljubemu h godu.

Najdražji prijatelj!

Ker Ti ustmeno ne morem povedati vsega, kar čuti moje srce danes, ko obhajaš svoj god, sprejmi to pisemce, ki Ti je pošljem z najboljšimi voščili in z iskrenimi željami, naj Te ohrani ljubi Bog še mnoga leta zdravega in veselega. Ker že dolgo znaš, kako sem Ti s celim srcem in vsemi mislimi naklonjena, sem uverjena, da Te bodo moje vrstice razveselile.

Verjamem, da Ti bodo znali drugi z več in z lepšimi besedami voščiti kot jaz, pa v srcu ne more nihče bolje čutiti in Ti iz vsega srca bolje želeti kakor

Tvoja ljubeča

V Ljubljani, dne 3. vinotoka 1900.

Friderika.

III. DEL.

Pisma nesrečne ljubezni.

---

38. Dekle se pritoži ljubimcu, da jo zanemarja.

Moj ljubi Ivan!

Se še li kaj spominjaš, kako si prej včasih rad slišal ta moj nagovor? Rabim ga še, ker mišlim nekoliko potrkati na Tvoje srce in zvedeti, ali Te še smem dalje tako imenovati. Dobro veš, kako sem Te ljubila in kako Te še ljubim in vendar Ti moram očitati, da me zadnji čas že precej zanemarjaš. Le glej! Prej sva se skorej vsak dan videla, sva skorej vsak dan govorila — in zdaj!

Sam veš, koliko in koliko dni je že minilo, odkar nimam po Tebi ne duha, ne sluha. Kje naj iščem vzroka Tvojemu obnašanju? Sem Ti postala morebiti že tako malomarna, da me še celo s par vrsticami nōčeš razveseliti?

Dragi moj Ivan! Povej, sem li sama kriva, da se me izogiblješ? Samo nekaj vrstic mi pošlji in reci, da sem še vedno Tvoja in me še vedno ljubiš, kakor prej. To bode zopet razveselilo in upokojilo

Tvojo žalostno

V Gorici, dne 2. svečana 1900.

Zorano.

39. *Žgovor kot odgovor.*

Ljuba Zorana!

Tvoje očitanje, da Te zadnji čas zanemarjam, me je hudo zadelo. Res Te nisem že delj časa obiskal in Ti tudi že delj časa ne pisal, pa splošen vzrok je ta, da so zaljubljeni ljudje včasih preveč občutljivi in si to ali ono malenkost velikokrat narobe tolmačijo. Nočem Ti o tej stvari še več pripovedovati, samo to Ti povem, kako sem pri zadnjem sestanku sumil, da sem Ti že morebiti postal nadležen, da bi se me morebiti že rada iznebila. Glej, pomota je bila torej na moji strani in ta pomota je bila kriva, da sem se Te izogibal. Pismo pa, ki si mi je poslala, me je prepričalo, kako sem se hudo motil in kako še Tvoje srce vedno bije v stari ljubezni do mene. Bodeš li zdaj zadovoljna in vesela, ako Ti obljubim, da Te o prvi priložnosti obiščem in Ti ustmeno povem, kako Te še vedno ljubi

Tvoj

V Gorici, dne 4. svečana 1900.

Ivan.

40. *Opravičevanje kot odgovor.*

Ljuba moja Zorana!

Kakor sem prej rad slišal, ako si me imenovala svojega ljubega Ivana, ravno tako rad sem tudi jaz Tebe imenoval svojo ljubo Zorano in Te še tudi tako imenujem. Vprašaš me, če si sama kriva, da se Te izogibljem! Torej se ne veš več spominjati zadnje veselice pri N. N.? Začetkoma res ni bilo nič hudega. Ko sem Ti pa v družbi

dal šaljiv odgovor, nisem mislil, da se Ti bodem zameril, še manj pa, da me boš tako srpo pogledala in me tako, skorej bi rekel, odurno zavrnila. Če sem imel jaz šalo, čemu si jo vzela za resnico, ko vendar veš, da ljubezen rada zbada? Odstranil sem se, a užaljen bil sem še le potem, ko me tistega večera nisi hotela več pogledati. Kaj sem si hotel? Odišel sem s sklepom izogibati se prej tako moje, zdaj pa tako občutljive Zorane.

Nočem reči, da bi Te ne hotel več obiskati, toda ne storim tega prej, dokler mi za kazen sama priznaš pismeno, da si me dotičnega večera res užalila na veselici. Le tedaj se še zna vse na stari tir vrniti in še istega dne, ko dobim Tvoje pismo, pohitim k Tebi in Ti povem, kako Te še vedno ljubi

Tvoj

V Gorici, dne 4. svečana 1900.

Ivan.

41. Odpoved ljubezni kot odgovor.

Cenjena gospica!

Ko sem prejel Vaše pismo in že na ovitku spoznal Vašo pisavo, hotel sem Vam je v začetku neprečitano vrniti. Naposled sem pismo vendar odprl in je z začudenjem prečital, z začudenjem namreč, kako se morete delati tako nevedno, razpora tako nedolžno. Toda delajte se za-se tako, jaz pa vem, da ste me na zadnji veselici pri N. N. tako razžalili, da ne morem drugače, nego najino znanje pretrgati.

Vrnem Vam torej vso prostost in prosim samo, ne nadlegujte me odsihdob več z nobenim pismom.

Z odličnim spoštovanjem

V Gorici, dne 4. svečana 1900.

Ivan Vehovar.

42. Dekle se pritoži nezvestemu ljubimcu.

Dragi Zvonimir!

Kako le naj začnem? Ker se Ti imam toliko pritožiti, skorej ne vem kje začeti. Toliko Ti imam očitati, toliko povedati, a končati ne morem drugače, nego z vsklikom: „Nezvesti, čemu si me zapustil?“ Da, res, čemu si me zapustil zdaj, ko me že imajo vsi zlobni ljudje na jezikih ter mi hočejo še več sramote navezati, kakor je že itak imam? Ali ne čutiš več srčnega vdarca v svojih prsih, vdarca tistega srca, ki je prej lagalo, da bije za mene? Ali niso usta, ki so me prej tolikokrat imenovala z najslajšimi imeni, več Tvoja? Ali si postal celo drug človek, da me moreš tako hitro zapustiti, ko si mi prej vendar tolikokrat in tolikokrat obljubil, da ne moreš živeti brez mene?

Dragi Zvonimir! Spomni se še enkrat prejšnjih srečnih, nepozabnih časov in nikar me ne zapusti! Vrni se k meni, da Ti morem zopet pogledati v jasno oko, da slišim iz Tvojih ust, kako je vse laž in kako so bile le nesrečne sanje, da si me zapustil. Pridi zopet, in če si se res kaj ohladil do mene, ogrej se pri ognju moje brez-

mejne ljubezni, ki še vedno gorí za Tebe. Pridi torej, da bodeva zopet tako srečna, kakor sva bila prej.

Tvoja uboga

V Šmartnu, dne 21. novembra 1900.

Klara.

43. Odgovor.

Draga Klara!

Oh, ko bi Ti vedela, kako reven sem in kako veliko nesrečnejšega me je storilo Tvoje očitajoče pismo! Vest, ki me je že prej hudo pekla, peče me zdaj še huje, ker dobro spoznam, koliko krivice sem Ti storil. Toda ne morem si pomagati — ne smem ponoviti prejšnjega razmerja med nama. Ako bi Te ubogal, preklinjala bi me oče in mati. Klara, ne smem priti k Tebi, ne smeva se več videti. Priznam, da sem grešil in spomin zasledoval me bo celo življenje. Toda pomisli! Če bi Te vzel, morala bi oba pomanjkanje trpeti, kar pa že radi Tebe nočem, kajti oče bi mi ne dali nobene dedščine in ker se nisem nikakršnega rokodelstva učil, od česa bi mogla potem živeti? Tudi pa pomisli, kako me imajo mati radi, ki bi moje ločitve od njih ne preživeli dolgo.

Prej si večkrat rekla, da bi iz ljubezni do mene storila vse. Spomni se tedaj svojih besed in stori najtežji korak — pozabi me. Bodi pa uverjena, da Te jaz nikdar ne bodem pozabil, več pa v tem oziru ne zahtevaj od mene. Če bi pa kedaj potrebovala kakšne pomoči, obrni se

ravnodušno do mene in srčno rad ti bodem pomagal.

Ostani zdrava in odpusti

Tvojemu nesrečnemu

V Šmartnu, dne 25. novembra 1900.

Zvonimiru.

44. Ženin se pritoži nevesti radi njenega obnašanja.

Ljuba Hermina!

Ker veš, kako srčno sem Te ljubil in Te še ljubim in ker veš, kakšne vezi naju vežejo, ne bodeš mi zamerila, ako Te moram v tem pismu — da Ti takoj povem — pošteno ošteti. Gotovo poznaš dobro, da sitnariti ni moja navada in da Ti marsikaj izpregledam, kar bi bilo ostrega karanja vredno. Tudi veš dobro, da sem se Ti približal z najboljšimi nameni, kar tudi vedno in povsod očitno kažem, a Ti nimaš za vso mojo požrtvovalno ljubezen nobenega spoznanja. Nasprotno se mi še celo dozdeva, da postajaš od dne do dne hladnejša proti meni. Kako brezozirno, skorej bi rekel odurno me včasih sprejmeš, kadar Te pridem obiskat. No in če Te kedaj spremljam, obnašaš se očitno prav mlačno in malomarno do mene. Ako sva pa v družbi, gledaš vedno, da občuješ prav mnogo z drugimi in prav malo z menoj.

Ni me volja v takih in enakih okolnostih še dalje živeti in čas je še najino zvezo ločiti. Seveda se bojim tega skrajnega koraka, a iz prave

ljubezni do Tebe bi ga pa vendar storil. Nočem Te namreč priklepiti na človeka, ki Ti morebiti ne ugaja. Ostane mi pa potem vendar tolažba, da ne zadene mene nobena krivda, ker sem bil vedno

Tvoj Tebe ljubeči

V Idriji, dne 14. junija 1900.

Hrabroslav.

45. Prošnja za odpuščanje kot odgovor.

Ljubi moj Hrabroslav!

Tvoje pismo mi je očitajočo vest, ki me je že prej mučila, še bolj razburilo. Spoznam in priznam, da sem Te zares mnogokrat zanemarjala in Te s svojim zanemarjanjem hudo žalila. Hočem Ti pošteno in odkritosrčno povedati, iz kakšnega vzroka se je vse pripetilo. Zgodilo se ni iz hudobije, ampak iz same mladostne nepremišljenosti, katera je, kakor sam spoznaš, moja najslabša stran. Ljubim Te še vedno tako iskreno, kakor v začetku, pa zmotila me je ta-le nerodna misel: „Skušaj nekoliko svojega Hrabroslava! Bodi malo-marna, hladna in odurna proti njemu in navlašč ga zanemarjaj, kadar si ž njim v družbi. Saj si zaročena ž njim in za te ni to nič nevarnega; a spoznaš ga na tak način najložje, ako Te res iskreno ljubi, ako Ti je res zvest!“

Vidiš, dragi moj srček, in ta brezmiselna šala spravila bi me bila skorej v nesrečo. Dragi moj Hrabroslav, odpusti mi! Hočem se poboljšati, hočem resnejša postati. Odpovem se raji vsaki veselici in vsaki družbi, da Te le obdržim — da

sem si le svesta Tvoje ljubezni. Ne odgovarjaj pismeno, ampak pridi sam in povej, kako odpuščaš in si zopet dober

Tvoji nespametni

V Idriji, dne 15. junija 1900.

Hermini.

46. Ženin piše nevestinemu očetu, da razveže zaroko.

Spoštovani gospod!

Ko sem Vas prišel prosit za roko Vaše gospodične hčerke, mislil sem, da dobim po nji izvrstno gospodinjo, katere sem v svojih razmerah v prvi vrsti in najbolj potreben. Sčasom pa sem prišel do spoznanja, da sem se v Vaši hčerki silno zmotil. Kaj si naj na primer mislim, ako vidim, kako se gospodična Angela že zdaj nosi kot imenitna in bogata gospa, kakoršne oblačiti bi mi moje denarstvene razmere nikdar ne dopuščale. Saj pa mi že zdaj dá spoznati, da ji je moj stan prenizek, preuboren in da si moram v veliko čast šteti, ako me včasih nekoliko prijazneje pogleda in z nekim posebnim povdarkom nagovori. O tem pa, da se z drugimi gospodi prerada zabava, nočem nič reči, ker bi sama morala vedeti, da prevelika prijaznost nevesti v takem slučaju celo ne ali pa slabo pristoja.

Kakor sami uvidite, moram z obžalovanjem reči, da ne morem biti Vaš zet, ker sem potreben

dobre gospodinje, ki mi bo gospodarstvo vodila z ljubeznijo in zvestobo.

S spoštovanjem se Vam uklanja

Vaš udani

V Brežicah, dne 10. aprila 1900.

Frančišek Ravnikar.

---

47. Nevesta razveže zaroko.

Gospod Simončič!

Iz nagovora, mislim, bodeite spoznali — tudi tikati Vas se mi ne zdi več na mestu — da Vam nimam kaj prijetnega — vsaj zá-me ne — pisati. Oh, kako dobro je, ako se dva človeka, katera se hočeta za življenje vezati, učita prej prav spoznavati. Toda ker nimam namena, Vam v tem oziru česa očitati, povem kratko, da razvežem najino zaroko.

In čemu? Zatajili ste mi namreč, da ste imeli že prej znanje s sicer revnim, pa zalim dekletom, katerega ste pa potem, ko ste ga zapeljali in spravili v sramoto, zapustili. Približali ste se potem meni in kar se tiče Vašega obnašanja do mene, moram priznati, da se mi je dopadlo in da bi bila morebiti z Vami celo srečna, ko bi — tega ne bilo. Novica je bila drugim ljudem že delj časa znana in radi tega ne morem drugače, kakor Vam vstop v našo hišo prepovedati.

Sicer Vam pa Vaše ravnanje do mene odpustim in dam Vam samo ta nasvet: Popravite svoj prestop in vzemite za ženo deklico, katero ste

zapeljali in katera Vam je še vedno zvesta. Na tak način nimate si ničesar očitati in ostanete mož-poštenjak. Ker upa, da bodete to storili, želi Vam vso srečo

Vaša nekdanja nevesta
V Cirknici, dne 8. septembra 1900.

Julija Kuhar.

48. Nevesta, ki je razvezala zaročo, se pritoži svoji prijateljici.

Draga prijateljica!

Jokaje piše Ti Tvoja nesrečna prijateljica, ki si hoče pri Tebi nekoliko olajšati žalostno srce. Draga Nežika, kaj ne, kako si bila tudi Ti z mano vesela, ko sem Ti naznanila, da sem se zaročila z gospodom Simončičem. Kako vroče sem ga ljubila in kako ga vedno hvalila! Zdaj pa . . . . draga Nežika, vsa moja sreča splavala je po vodi! Najsvetejša zveza, zveza ljubezni in zvestobe, je raztrgana! In kako? Le pomisli, on, ki mi je vedno lagal o ljubezni in zvestobi, imel je že prej znanje z ubogim, pa lepim dekletom, katerega je, ko ga je spravil v sramoto, zapustil in se brž meni približal. Celi okolici je reč znana. Prepovedala sem mu vstop v našo hišo, a skorej mu ne morem odpuščati, da me je tako grdo varal in me naredil nesrečno.

Draga prijateljica, obišči kaj te dni in skusi nekoliko potolažiti

Tvojo nesrečno

V Cirknici, dne 8. septembra 1900.

Julijo.

49. Ženin piše nevesti, da razveže zaročjo.

Cenjena Pavlina!

Tako površnega, rekel bi lahkomišelnega odgovora bi se pač skorej ne bil od Tebe nadejal, ko sem Ti zadnjič z mirnimi in dobrovoljnimi besedami očital, da se mi Tvoje obnašanje v tem in onem oziru ne dopada. Takrat sem sicer molčal, ker nisem hotel še kaj več nerodnega poslušati, kakor je bilo nerodno na primer predbacivanje, da sem ljubosumen. Bog ne daj, ljubosumen pač nisem! A ne misli si, da sem se v Tebe toliko zatelebil, da bi Ti vse slepo storil po Tvoji volji. Že zdaj, ko sva bila še komaj zaročenca, bila bi me že rada nadvladovala: molčé naj bi bil storil in plesal po Tvoji volji. Začetkoma sem Ti bil pokoren, a naposled začel sem si misliti: Če bo vedno tako, postal bodeš v zakonu — cel bebec!

Ker pa me ni volja, da bi se to vresničilo in ker se hočem pokazati moža, ki je ozdravel nespametne ljubezni, končam najino občevanje in Ti želim srečo, naj bi dobila moža, ki Te bo ubogal tako, da mu ne bo treba očitati ljubosumnosti.

Pošljem Ti tudi prstan nazaj in si izprosim svojega.

V Trstu, dne 28. aprila 1900.

Filip Jamnik.

50. Nevestin oče odgovarja.

Spoštovani gospod!

Da ste blagovolili razvezati zaroko z mojo hčerjo, me ni presenetilo, še manj pa užalilo. Spoznal sem namreč tekom par tednov Vaše zaroke, da ste precej občutljiv gospod. Kakor poznam svojo hčerko — mogoče, da jo kot oče precenim — pač ni imela ne namena in ne lastnosti Vas nadvladovati. Vse, kar ste ji očitali, je večinoma le izliv Vaše občutljivosti, katera se še bode mnogokrat nad Vami maščevala. Ne mislite pa si, da je moja hčerka radi Vašega ukrepa žalostna ali celo nesrečna. Spoznala je sama, da bi jo z Vami ne bil čakal srečen zakon in tudi ona odobruje z menoj vred Vašo razvezo zaroke.

S spoštovanjem

V Trstu, dne 30. aprila 1900.

Peter Kvas.

51. Ženin, ki je razvezal zaroko, se pritoži prijatelju.

Dragi prijatelj!

Ker sem v tako nesrečnem položaju, ne morem si drugače pomagati, kakor da Ti pišem in se Ti potožim, vedoč, kako dober prijatelj si mi in kako Te vse zanima, kar se tiče moje osebe. Ni še preveč dolgo, odkar sem Ti naznanil, da sem se zaročil z gospodično Pavlino Kvasovo in vedel si, kako sem se čutil srečnega. Kako sem že takrat sanjaril o srečnih in veselih dneh, ki so me po

takratnem mojem mnenji čakali in kakšne krasne gradove sem si stavil — z žalostjo moram Ti povedati, da sem jih stavil v zrak. Srečne sanje so se razpenile, sreča moja je nemilo poteptana in srce mi krvavi, ker sem bil primoran zaroko razvezati.

Morebiti se boš čudil, kako se je moglo kaj takega zgoditi, toda če bi Ti hotel vse povedati, pomanjkovalo bi mi prostora in odlašam pripovedovanje do najinega zopetnega snidenja. Danes priznam Ti samo toliko, da se samega sebe ne čutim celo nič krivega.

Pritrdil mi boš, da zahteva prava in zvesta ljubezen odkritosrčnosti in prostodušja, a kjer pomanjkuje teh čednosti, tam nima prava ljubezen svojega doma. Premagoval sem se nekaj časa, a ko sem došel do skrajne meje, ni mi kazalo drugega kakor pretrgati nesrečne vezi. Ako vse zveš, bodeš priznal, da sem moral tako in ne drugače storiti.

Dobri prijatelj! Obišči me kmalu, da Ti lahko ustmeno obrazložim vzrok nesreče in se okrepčam v prijateljskem razgovoru. Težko Te že pričakuje

Tvoj zvesti prijatelj

V Trstu, dne 28. aprila 1900.

Filip Jamnik.

52. Nevestin oče piše ženinu nevezelo novico.

Dragi!

Kako se je zgodilo, da smem začenjati samo s tem kratkim nagovorom in ne smem pridjati še

besedice: sin? Ne morem Vam z besedami povedati, kako težko Vam danes pišem in kako mi pomanjkuje izrazov naznaniti Vam neveselo in neprijetno novico. Upam pa, da mi boste dovolili Vas naprej še imenovati prijatelja, ker ste se tekom najinega znanja gotovo prepričali, kako draga mi je bila Vaša oseba.

Prosili ste me bili pred nekoliko meseci, naj Vam dam svojo hčerko Milko za ženo. Obljubil sem Vam jo, toda s pogojem, da jo dobite še le čez eno ali poldrugo leto, ker sem hotel — kar Vam odkritosrčno povem in kar sem bil kot skrben oče storiti primoran — da si svoje razmere zboljšate. Z veseljem sem Vas spoznal za najboljšega zeta, ki bi mi ga svet mogel pokloniti in tudi ko ste za nekaj časa zapustili naš kraj, dobival sem o Vas vedno najugodnejša poročila. Kolikokrat sem takrat videl v duhu, kako srečna boče moja hčerka z Vami in kakšno veselje bodem vžival nad Vama. Toda — ni bilo tako odločeno. Brez vsakih ovinkov Vam povem, da je bila moja hčerka tako lahkomiselnna in brezpametna, da se je v Vaši odsotnosti seznanila s tukajšnjim mladeničem N. N., kateri se ji je znal tako dobro lagati, da mu je vse verjela in se dala — zapeljati. Verjamite mi, da sem Vam s temi besedami razodel svojo največjo sramoto in najobčutljivejšo pokoro, katera me je mogla po moji hčeri zadeti, sosebno ker priznam, da zadene velik del krivde njo.

Odpustite ji in sodite Vašo nekdanjo nevesto z milostjo, meni pa dovolite, da se smem imenovati

Vašega prijatelja

V Ljutomeru, dne 16. junija 1900.

Antona Žitnik.

53. *Odgovor.*

Cenjeni prijatelj!

Hočem Vas odslej tako imenovati, ker ste si sami tako želeli in ker sem resno prepričan, kako ste mi bili naklonjeni in ste pošteno mislili z mano. Da ste mi pri sklepanju zaroke z Milko stavili pogoje, katerim sem se moral ukloniti, ima svoj vzrok, ker ste namreč dobro presodili neugodnost takojšnje ženitve. Ubogal sem Vas, da bi si pomagal v boljše razmere in Bog me je v tem oziru blagoslovil, a odvzel mi je čez vse ljubljeno nevesto. Kako me ta istina hudo zadene, ne morem popisati in še manj si morem misliti, kako je mogla Milka, ki je sicer dober otrok, tako hudo se spozabiti in tako daleč zabresti. Rad bi ji še enkrat in zadnjikrat pisal, a ne morem in ne smem. Želim pa ji vso srečo, katero more nebo podeliti nam revnim zemljanom. Skusil jo bodem pozabiti — a težko mi bo.

Vaše pismo pa je tako odkritosrčno, da ne morem drugače kot imenovati se

Vašega prijatelja

V Ormožu, dne 20. junija 1900.

Armina Lemež.

IV. DEL.

Snubilna pisma.

---

54. *Mladenič snubi deklo.*

Predraga Ivanka!

Morebiti se Vam bode čudno zdelo, kako si Vam upam pisati in razodeti svoje želje. Toda ker ste bili vedno tako prijazni do mene, kadar sem z Vami občeval in mi niste nikdar zamerili, kadar sem vneto, morebiti preveč vneto slušal Vašej govorici ter Vam neprestano zrl v oko, vzamem si pogum in nočem ter tudi ne morem dalje molčati. Hočem Vam povedati, koga imam vedno v mislih in o čem vedno sanjam, da Vas namreč — ljubim.

Kako močno Vas ljubim, verjamite možu, kateri še ni nikdar ljubil in kateri tudi ne bode razun Vas nikogar družega ljubil. Vaša lepota in krasota Vaše duše vžgali ste v meni iskro tega božjega ognja, a Vi me pa nikar ne naredite nesrečnega, ampak gojite v meni ta sveti ogenj, to sveto ljubezen, da ne bode nikdar več ugasnila. Oh kako neizrečeno srečnega bi se čutil, ako bi mi tudi Vi hoteli podariti svoje srce! Podarite mi je, da bode bilo samo zame — drugače mi je življenje najtežje breme, ki bi mi ga mogla nemila usoda naložiti.

Ker me navdaje upanje, da bi Vam morebiti ne bil celo malomarna oseba, Vas prosim za priznanje, ali si upate postati srečni na moji strani?

Ako bi se glasil Vaš odgovor ugodno, stopil bi takoj pred Vašega očeta in mu razložil svoje razmere, katere mi ženitev popolnoma dovoljujejo.

Zdravstvujte, predraga Ivanka in privolite, da Vas smem v kratkem kot svojo nevesto objeti in Vas peljati pred oltar, kar je najbolj vroča želja

Vašega ljubečega

V Krškem, dne 28. grudna 1900.

Stanka.

55. Ugoden odgovor.

Dragi gospod!

Vaše cenjeno pismo prišlo mi je tako nepričakovano, da sem je, enkrat prebravši, začela še enkrat brati. Nisem mogla namreč verjeti, kako bi se Vam mogla izmed toliko in toliko lepih deklic dopadati ravno jaz. Toda ker Vam hočem celo kratko povedati, kaj je moj odgovor na Vaše vprašanje, me torej slušajte.

Kmalu po najinem prvem občevanju sem Vas spoznala kot moža, kateri je vse časti vreden in kakoršen bi mi ugajal. Nočem tedaj lagati in povem Vam prav odkritosrčno, da mi je Vaša ponudba všeč in bi se znala tudi jaz — seveda po natančnejem spoznavanju — za Vas ogreti in čutiti za Vas to, kar čutite Vi za mene.

Z veseljem Vam torej dovolim, da stopite pred očeta in ga prosite moje roke.

Z željo Vas kmalu videti, pozdravlja Vas

Vaša prijateljica

V Krškem, dne 29. grudna 1900.

Ivanka.

56. Neugoden odgovor.

Cenjeni gospod!

Vaše cenjeno pismo prišlo mi je zelo nepričakovano, sosebno ker se od Vaše strani nikdar nisem nadjala takšne ponudbe. Da sem bila z Vami vedno prijazna, zahteva že pač uljudnost sama; da ste mi pa preveč zrli v oči, nisem zapazila, ker je tudi moja navada gledati vsakemu, s katerim govorim, v oči. Celo ravnodušno moram Vam povedati, da Vaše ponudbe nikakor ne morem sprejeti, o uzrokih pa molčim.

Da si bodete mojo podobo nadomestili v srcu kmalu z drugo, upa in želi

V Krškem, dne 29. grudna 1900.

Ivanka Jaklin.

57. Obrtnik snubi hčer pisмено pri očetu.

Visoko spoštovani gospod!

Znano Vam je, kedaj sem začel svoj obrt in znano Vam je tudi, da dobro napredujem. Vendar čim več imam opravka, tem bolj občutim, da mi primanjkuje dobre gospodinje in skrbne žene, katera bi mi odvzela nekoliko skrbi in mi v življenji zvesto stala na strani.

Že večkrat sem imel priložnost Vašo najstarejšo hčerko videti ter občudovati njeno lepo obnašanje, njene lepe lastnosti, katere sem slišal tudi po drugih ljudeh hvaliti. Iz vsega sem spoznal, da bi našel v Vaši gospodični hčerki to, kar iščem, namreč dobro ženo, s katero bi lahko srečno in zadovoljno živel.

Usojam si torej vprašati, ali mi dovolite, naj si skusim pridobiti naklonjenost Vaše hčerke? Bogatin res nisem, pa razmere mi dopuščajo, da lahko pošteno preživim ženo in obitelj. Kar se pa tiče moje osebe, mislim, lahko s ponosom rečem, da mi ne more nihče kaj nepoštenega očitati.

Akoravno pa je moja najsrčnejša želja ta, dobiti od Vas privoljenja, da smem Vašo hčerko peljati kot ženo na dom, prosim Vas vendar, da ji daste prostovoljno na izber, ali hoče mene za moža ali ne.

V upanju na hitri odgovor se imenujem s spoštovanjem

Vaš udani

V Vojniku, dne 25. avgusta 1900.

Anton Kodrič.

58. Ugoden odgovor.

Spoštovani gospod!

Zaupanje, s katerim ste se obrnili do mene, štejem si v veliko čast in z veseljem Vam naznanim, da bi mi bili Vi kot zet jako zaželjeni. Vaše pismo dal sem tudi moji hčerki brati in izrazila se je, da Vam ni nenaklonjena, a si želi Vas osebno spoznavati. Ako nas hočete večkrat obiskati, ste nam vsikdar ljubi in želim ter upam, da se stvar za nas in Vas ugodno reši.

Z odličnim spoštovanjem se Vam priporoča

Vaš udani

V Celji, dne 27. avgusta 1900.

Franc Modrič.

59. Neugoden odgovor.

Spoštovani gospod!

Vašo ponudbo, s katero ste se obrnili do mene, štel bi si lahko v veliko čast in z veseljem bi Vas objel kot svojega zeta — ako bi me razmere ne ovirale. Ne morem torej Vaši želji ustreči, ker se moja hči ravno pripravlja zaročiti se z nekim drugim jako spoštovanja vrednim gospodom. Nepotrebno pa se mi zdi še posebej zatrjevati, da mi bode Vaša zadeva tajnost, kajti poznam svet in vem, kako bi Vam bilo neljubo, ako bi ljudje dobili celo reč na jezik.

Zahvaljujem se Vam pa za zaupanje, katero ste skazali moji družini in žal mi je, da moram ponudbo vsled navedenega uzroka odkloniti.

Z resničnim spoštovanjem ostanem

Vaš udani

V Celji, dne 26. avgusta 1900.

Franc Modrič.

---

60. Udovec snubi dekle.

Visoko spoštovana gospodična!

Ker Vam je gotovo znan izrek v svetem pismu: „Človeku ni dobro samemu biti!“ mi ne bodete zamerili prošnjo, s katero se pismeno obračam do Vas. Poznam Vas kot dobrosrčno, krotko in značajno deklico, kar me navdaja z zaupanjem do Vas in mi daje pogum, da Vam kratko povem, česa Vas prosim.

Spoznal sem, da mi ni več mogoče samemu gospodariti, kajti preveč imam skrbi in vest mi očita, da se mi bo gospodarstvo zanemarilo, ako si ne poiščem nove družice, nove gospodinje. Ker me pa že od takrat, ko sem prvokrat občeval z Vami, vleče neko posebno nagnenje do Vas in sem pozneje še v večji meri spoznal, kako imate razun dobrega srca vse hvalevredne lastnosti, katerih bi si želel pri svoji bodoči ženi, vprašam Vas celo odkritosrčno: Ali hočete postati moja žena in mojim otrokom dobra druga mati?

Z malo besedami sem Vam razkril svojo željo, ker nimam več tiste mladeniške mnogo-besednosti in gorečnosti, akoravno sem še v najboljših letih. Vendar pa priznam, da bi mi do Vas ne primanjkovalo tiste udanosti in tistega spoštovanja, katera narejata zadovoljen in srečen zakon.

Gotovo Vam je tudi znano, v kakšnih okolnostih živim. Skrb za vsakdanji kruh Vas ne bode mučila in preskrbljeni bi bili tudi v slučaju moje smrti. Ostaja mi le še jedino vprašanje radi mojih otrok. Vas li ne straši misel, zastopati tujim otrokom materinsko mesto? Saj niso razvajeni in tudi ne razposajeni, ker je bila dobra vzgoja vedno moja prva skrb.

Povedal sem Vam vse, kar bi Vas znalo prvi hip mikati in ostane mi le še prošnja za dovoljen odgovor. Zagotavlja je Vas vednega spoštovanja ostanem

Vaš prijatelj

V Solnogradu, dne 10. julija 1900.

Janez Cestnik

61. Ugoden odgovor.

Cenjeni prijatelj!

Gotovo se Vam bode čudno zdelo, da tako dolgo niste dobili nobenega odgovora. Premišljevala in skušala sem se, ali bi bila možna na Vaši strani odgovarjati dolžnostim tako, da bi se lahko vredna skazala Vaši ponudbi in bi bili z menoj zadovoljni. Pa ta preskušnja zdela se mi je posebno radi Vaših otrok potrebna. Radi Vas moram namreč odkrito povedati, da Vas poznam kot izvrstnega moža, kateremu bi brez premisleka podala roko, svesta si mirnega in zadovoljnega zakonskega življenja. Tudi gospodarstvene razmere bi si upala prekositi, a misel: „Si li dovolj trdna in sposobna otroke vzgajati tako, da si lahko za nje odgovorna?“ dajala mi je največ preglavice. Pa rekla sem si: „Le glej jih, kako so mirni in uljudni, kako potrebni skrbne matere, katere celo nadomestiti še najboljši oče ne more!“ in to mi je dalo pogum, da sem se odločila sprejeti Vašo ponudbo in Vam biti zvesta tovarišica, Vašim otrokom pa dobra mati.

Ker odlašam vse drugo na ustmeni razgovor, končam svoje pismo s srčnim pozdravom in ostanem

Vaša odkrita prijateljica

V Solnogradu, dne 22. julija 1900.

Angela Lipovnik.

62. *Odlajajoč odgovor.*

Cenjeni prijatelj!

Da ste ravno mene spoznali za vredno biti Vam tovarišica za življenje, Vašim otrokom pa skrbna in dobra mati, moram si šteti v veliko čast. A že naprej Vam povem, da se Vam moj odgovor morebiti ne bode zdel tako povoljen, kakor ste si ga želeli. Brez velikega premisleka lahko priznam, da bi bila, kar se tiče Vaše osebe, vedno pripravljena podati Vam svojo roko, a ne tako radi Vaših otrok. Toda ne smete me krivo razumeti. Nočem namreč reči, da bi ne bili Vaši otroci dobro vzrejeni ali da bi se bala njihove razposajenosti, ampak ker so ravno tako dobri, mirni in uljudni otroci, ne vem, ako bi bila zmožna biti jim mati, prava mati, kakoršne si zaslužijo.

Ce Vam je po volji, stavila bi sledeči pogoj: Dajte mi nekoliko časa, da se lahko dobro premislim, da se lahko dovolj preskušam. In veste kako se najložje preskušam? Dovolite Vašim otrokom, da me smejo tu in tam obiskati — da se name privadijo in se privadim jaz nanje. Ako potem spoznam, da bi jim bila lahko dobra mati, podam Vam rada svojo roko.

Ker upam, da bodete z mojim predlogom zadovoljni, imenujem se s spoštovanjem

Vaša prijateljica

V Solnogradu, dne 22. julija 1900.

Angela Lipovnik.

---

63. Rokodelec snubi deklo pri očetu.

Spoštovani gospod!

Dolgo časa nisem se mogel odločiti k današnjemu koraku, akoravno sem si ga bil že davno prav dobro premislil, ne vedoč, bodete li Vi mojo ponudbo ugodno sprejeli ali ne. Pa ker me domače razmere vedno huje in huje pritiskajo, prijel sem za pero, da Vam brez ovinkov povem svojo željo.

Vprašam Vas, bi mi li hoteli dati Vašo Kristino za ženo? Mislim, da nimate posebnih uzrokov moji osebi se protiviti. Res nisem preobložen z denarjem in posvetnim blagom, a toliko imam vendar vsega, kolikor se potrebuje za družino, katera hoče nerazvajeno in pošteno živeti. Saj imam dela dovolj, toliko dela, da mi brez gospodinje ni več mogoče prebiti. Tudi bi si rad dobil več delavskih moči, a prej ne morem, dokler ne zapustim samski stan.

Presodite torej blagovoljno mojo ponudbo in mi kmalu naznanite, kaj in kako ste ukrenili.

Z odličnim spoštovanjem ostanem

Vaš udani

V Kopru, dne 8. julija 1900.

Maks Pirnat.

64. Ugoden odgovor.

Dragi gospod!

Ker si nisem domišljeval, da bi Vi kot tako izvrsten mojster prosili kedaj za roko moje Kristine, bodete mi radi verjeli, kako me je Vaše pismo iznenadilo. Ž njim ste pokazali, koliko za-

upanja imate do nas, posebno pa do moje hčerke. In ker je ta pri volji stopiti z Vami pred oltar, nimam se jaz kot oče tako marljivemu in poštemu možu, kakoršen ste povsod znani, v ničemur protiviti.

Vabim Vas v nedeljo popoldne na obisk, kjer se lahko še bolje razgovorimo. Katero uro pridete, mi je vse eno, ker pridete ob vsakem času prav.

Z zatrjevanjem prijateljskega spoštovanja pozdravlja Vas srčno

Vaš udani

V Kopru, dne 19. julija 1900.

Jakob Krivec.

65. Neugoden odgovor.

Dragi gospod!

Vaša kratka in odkritosrčna ponudba me je v dobrem mnenji, katero sem gojil do Vas, še bolj ukrepila. Povsod ste znani kot marljiv in izvrsten delavec in za me bi bilo največje veselje, ako bi Vas mogel pozdraviti kot svojega zeta. Toda odkritosrčno, kakor ste Vi meni pisali, moram Vam tudi jaz odgovoriti. Ko sem namreč svoji hčerki prečital Vaše pismo, zardela je močno in mi po kratkem odlašnji priznala, da je že na tihem podarila svoje srce gospodu N. N. Ugovarjati ji jaz ne morem, ker je gospod N. N. radi svojega ljubeznivega in spoštovanja vrednega obnašanja povsod priljubljen.

Priznam pa, da mi pero nič kaj gladko ne teče in da mi je prav neljubo, ako Vam moram dajati neugoden odgovor.

Vendar upam, da me bodete tudi še naprej
spoštovali kot

Vašega prijatelja

V Kopru, dne 19. julija 1900.

Jakoba Krivec.

---

66. Snubilno pismo na udovo.

Visoko cenjena gospa!

Ker imam več dokazov Vaše naklonjenosti in Vašega prijateljstva, upam se Vam razodeti in Vam razkriti svojo dolgotrajno željo, katera postaja od dne do dne vročejša in katero spolniti je dano le v Vašo oblast. Ta moja želja ne zahteva nič več in nič manj kakor posest Vaše osebe, katera se mi je že preveč prikupila.

Do sedaj sem vedno molčal, ker mi moje materijelne ugodnosti niso dopuščale ženitve. Toda sreča mi je bila mila in dovoli mi, pripeljati si na dom ljubljeno ženo. Dovoljujem si tedaj, spoštovanja vredna gospa, ponuditi Vam svojo roko in svoje srce.

Da midva lahko srečno skupaj živiva, ni samo moje upanje, ampak resno prepričanje, kajti dobro vem, da so v Vaši osebi zjedinjene vse najboljše in najlepše lastnosti, katere dičijo zakonsko ženo. Kar se pa tiče moje malenkosti, mislim, da je lahko žena, katera si ne želi gorečega mladeniča, ampak postavnega in resnega moža, z menoj zadovoljna.

Ako Vas tedaj kakšne zaobljube ne vežejo na udovski stan in Vam moja osebnost ni zoperna,

udajte se moji volji in osrečite me sè svojo roko. Blagovoljnega odgovora željno pričakujoč hočem biti vedno

Vaš vneti

V Beljaku, dne 16. februvarja 1900.

Vojteh Črnikar.

67. Ugoden odgovor.

Cenjeni prijatelj!

Tako in ne drugače hočem Vas odslej imenovati. Nisem bila ravno pripravljena na Vašo ponudbo, toda slutila sem nekaj tacega, kajti znano je, da imamo ženske v srčnih zadevah kaj bistro in razmotrivajoče oko.

Jaz sem kot udova, katera se bo vedno z ljubeznijo spominjala svojega prvega moža, že izven tistih let, v katerih človek rad mladostno in ljubimsko sanjari. Vendar znam dobro ceniti srečo, katera mi na trnjevem potu našega življenja dá zvestega prijatelja na stran. Toda z nobenim drugim ne bi hotela potovati; le Vas znam ceniti in spoštovati in le Vam dam rada svojo roko.

Ker vem, da se ustmeno še natančneje dogovoriva, sklene svoje pismo z izrazom resničnega spoštovanja

Vaša prijateljica

V Beljaku, dne 17. februvarja 1900.

Ema Sitnik.

V. DEL.

Pisma o raznih prilikah.

---

68. Nevesta naznani zaročo.

Ljuba Kristina!

Tebi kot svoji najboljši prijateljici, kateri sem vedno razkrivala vse svoje srčne tajnosti, poročam najprej veselo novico, da sem se zaročila s svojim izvoljencem, gospodom N. N. . . .

Lahkim srcem grem svojemu novemu stanu nasproti, kar me navdaja s sladko nado, da bom z bodočim svojim možem srečna in zadovoljna.

Poroke ne misliva dolgo odlagati in pripravljam se že prav pridno nanjo. Če bi Ti čas dopuščal, pridi me še pred poroko obiskat; ako pa prej ne utegneš, upam, da Te vidim na mojem ženitovanju.

S prisrčnim pozdravom bom vedno

Tvoja zvesta prijateljica

V Mariboru, dne 25. aprila 1900.

Milka Zalokar.

---

69. Źenin naznani zaročo.

Zvesti prijatelj!

Nikdar Ti še nisem s takim in tolikim veseljem pisal, kakor tokrat. O mojih srčnih zadevah

bil sem Te že prej nekoliko poučil, a danes Ti naznanjam, da sem se zaročil z ljubeznivo svojo izvoljenko, gospico N. N. . .

Kako se počutim, mislim, Ti ni treba na dolgo in široko pripovedovati in dovolj je, ako porečem, da se štejem najsrečnejšim, katere obseva ljubo solnce.

Uverjen sem, da si midva, akoravno stopim v novi stan, ostaneva še vedno dobra in zvesta prijateljca, kakor sva si bila do zdaj.

S srčnim pozdravom ostanem

Tvoj prijatelj

V Rudolfovem, dne 14. maja 1900.

Tone Dolinar.

70. Ženin piše starišem svoje neveste.

Dragi stariši!

Kolike vrednosti je vendar prava in čista ljubezen! Pripeljala mi je nevesto, kakršne bi si boljše ne mogel najti nikjer na svetu. A skazala mi je tudi še to dobroto, da mi je z nevesto podarila nove, dobre stariše, za katere bo moje srce vedno z največjo hvaležnostjo bilo. Saj sem vendar po Vas dobil svojo Angelo, Vaše najdražje blago, ki ste je imeli. Bodite pa uverjeni, da ste jo dali v dobre roke, ki bodo delale vedno le za njo in ji skrbele za lepo in dobro bodočnost.

S srčnim pozdravom do Vas in do moje predrage Angele želim biti vedno

Vaš hvaležni sin

V Bistrici, dne 12. januarja 1900.

Ernest.

71. Pismo ljubi z božičnim darilcem.

Moja preljuba Dorka!

Prelepi božični prazniki, kadar pri siju svetlečih božičnih dreves tudi naša srca zagoré v svetem veselji in si ljubezen ter prijateljstvo podajata razne darove, imeli so že od nekdanj do mene neko posebno moč, katera bi mi nikdar ne pustila pozabiti Tvoje zvesto srce in se Ti ne približati z majhnim darilcem, z darilcem ljubezni in srčne naklonjenosti. Naj Te vedno in povsod spominja tistega, ki Ti je je poslal z namenom, da mu ostaneš še vedno tako dobra, mila in zvesta, kakor si mu bila do zdaj in ga vedno bolj in bolj ljubiš, kakor bode tudi Tebe ljubil

Tvoj srečni

V Benetkah, dne 24. grudna 1900.

Robert.

72. Zahvala kot odgovor.

Mili moj Robert!

Še nikdar nisem bila na božični večer tako vesela, tako srečno vesela, kakor letos. Res so me prejšnja leta neizmerno veselili božični darovi in svetleča božična drevesca, a to veselje zdi se mi zdaj, ko je primerjam z veseljem, ki sem je imela letos, tako prazno, tako brez pravega zrna. Prej sem skakala in ploskala okoli drevesa in glasno oznanjala svojo radost, kakor pač delajo otroci, a letos stala sem s tiho in mirno srečo pri božičnem drevescu, in kako revne so se mi zdele

njegove lučice proti onim, ki mi jih je s Tvojim darilcem v srcu vžgala Tvoja iskrena ljubezen.

Bodi Ti prisrčna zahvala za poslano lepo darilo in pa za veselje, katero si ž njim napravil

Tvoji ljubeči

V Benetkah, dne 26. grudna 1900.

Dorki.

73. Ženin, ki je še nepoznan nevesti in zaročen ž njo le po volji starišev, piše ji za god.

Cenjena gospica!

K Vašemu godu, cenjena gospodična, vsiljuje se Vam, seveda samo v duhu, ker mu ravno zdaj razne ovire drugače ne pripuščajo, znanec — toda samo po imenu. Oh, da ne morem mesto teh vrstic sam prihiteti k Vam in Vas osebno prositi roke ter tako spolniti, kar sta najina očeta že pred nekoliko leti sklenila v srčnem prijateljstvu. V nalogo celega svojega življenja bom si štel prizadevanje, narediti Vam življenje kolikor mogoče prijetno in veselo. Za zdaj pa si želim še samo Vaše roke — ne Vašega srca, katero si hočem še le pridobiti.

Ko bi vedeli, kako srečnega bi me naredile nekatere vrstice Vaše nežne roke, ne dali bi se zastonj prositi. Dovolite mi pa, da se smem v spoštovanju in ljubezni imenovati

Vaš zaročenec

V Žalcu, dne 17 novembra 1900.

Edvard Brodnik.

74. Prijatelj vabi prijatelja na ženitovanje.

Ljubeznivi prijatelj!

Ker vem, da si moj najboljši prijatelj, kateri se zanima za vse, karkoli se mi prigodi, pišem Ti in povem, kaj se mi je v najnovejšem času zgodilo. Ugani, kaj? Ne ravno prehuda nesreča — namreč oženil se bom! V zakon hočem si vzeti Travnarjevo Marjetico, katera bode kmalu gospodinjala po mojem domu. Poročali naju bodo prihodnji ponedeljek!

Dragi moj prijatelj, prosim Te prav uljudno in vabim Te k poroki, katera bode imenovanega dne ob 9. uri v naši domači cerkvi.

Pridi pa celo gotovo, da bode moje veselje popolno, ko veš, kako rad Te bode imel pri sebi tege veselega dne

Tvoj prijatelj

V Vipavi, dne 14. septembra 1900.

France.

75. Prijatelj želi prijatelju srečo k ženitvi.

Blagi prijatelj!

Veselilo me je zvedeti, da si zapustil samski stan in se oženil. K tej imenitni zvezi želim Ti največjo srečo. Bog daj, da bi s svojo ljubeznivo ženko užival najčistejši domači blagor še dolga in dolga leta, in da bi Vama bile vse težave in nadloge novega stanu neznane.

Upam, da mi bodeš še naprej dober prijatelj, tako dober, kakor si mi bil do zdaj. Prav srčno

pozdravljam Tebe in Tvojo novo zakonsko tovarišico in želim biti vedno

Tvoj odkritosrčni prijatelj

V Razboru, dne 22. septembra 1900.

Jakob.

76. Ženin naznanja prijatelju smrt nevestino.

Moj ljubi prijatelj!

Obžaluj me, moj dragi prijatelj, ali še bolje bode, skusi me rešiti pred globokim brezdomom nesrečnega obupanja. Oh, kako nerazumljiva so pota božje previdnosti! Ti veš, kako neizmerno srečnega sem se čutil s posestvijo ljubeznive neveste in kako sem sklepal o bodočnosti. Vse je splavalo po vodi! Joči se, dragi prijatelj, joči se z mano, kajti nimam več svoje tako drage Milice — vzela mi jo je nemila smrt! Po kratki bolezni zatisnila je včeraj svoje mile oči, jaz pa sem osirotel, osamljen na svetu! Oh, kako sem si včeraj želel smrti in kako bi bil rad ž njo umrl! Res je taka želja grešna, a preveč sem obupan, ko gledam v temno in neveselo bodočnost, ki ne hrani za me družega, kot spomine na minule srečne dneve.

Ti si še moj jedini prijatelj, ki mi ostane. Podari mi vendar nekaj omilujočih solz, nekaj tolažečih besed. Poskusi vsa sredstva pravega prijateljstva — ako morejo hude rane celiti ali pa vsaj olajšati.

Spomni se svojega nesrečnega prijatelja

Pri Novi cerkvi, dne 20. avgusta 1900.

Pavla.

77. Prijateljev odgovor.

Ljubi prijatelj!

Lahko si misliš, kako me je Tvoje pismo pretreslo, ker veš, kako Te ljubim in cenim kot svojega najboljšega prijatelja. Spominjal se še boš, kolikokrat sem Te imenoval najsrečnejšega človeka, najsrečnejšega po tako ljubeznivi nevesti.

Da, ljubi prijatelj, razmem Tvojo veliko žalost in čutim s Teboj veliko izgubo, katero Ti je doprinesla neizprosljiva smrt. Kako bi Te naj tolažil? Druzega Ti ne morem reči, kakor zaupaj v Boga in tolaži Te naj misel, da nisi za vedno ločen od svoje neveste — da se tam gori nad zvezdami še enkrat snideš s svojo Milico.

Z največjim sožaljem Te pozdravlja

Tvoj žalujoči prijatelj

V Vitanji, dne 24. avgusta 1900.

Vojteh.

78. Ženitvena ponudba v časniku.

Samec, 25 let star, posestnik lepe kmetije na Dolenjskem, želi si tovarišice, katera bi imela veselje do gospodinjstva. Ker potrebujem gospodinje, pa mi opravila ne dopuščajo si je osebno iskati, razglašam to ponudbo s pristavkom, da se pridna žena more zadovoljnega življenja pri meni nadejati. Razven poštenja, zdravja in pridnosti želim, da bi nevesta imela kakih 1000 kron, a ni mi to glavna stvar. Resne ponudbe, če mogoče s podobo, naj se blagovolijo poslati uredništvu tega lista ali pa z napisom L. B. „poste restante“ v Gradec.

79. Poročna naznanila v časniku.

Svojim dragim sorodnikom, znancem in prijateljem uljudno naznanjava, da sva bila 12. t. m. poročena.

V Poličanah, dne 17. februarja 1900.

Anton Hribar.
Ana Hribar, roj. Vehar.

Kot novozaročenca priporočava se prijaznosti in blagovoljnosti vsem svojim znancem in prijateljem.

V Trbovljah, dne 4. listopada 1900.

Davorin Kosec,
Milka Kosec, roj. Drozg.

Podpisana naznanjata vsem ljubim sorodnikom in prijateljem, da sta danes stopila v sveti zakon.

V Štorah, dne 8. julija 1900.

Jurij Mlakar,
Terezija Mlakar, roj. Javornik.

VI. DEL.

Ljubavne pesmi in spomeničice.

Ljubezen.

Vse na svetu enkrat zvene,	Kaj sta cvetki mraz in zima,
Vsega enkrat konec je,	Kaj li njej sta sneg in led!
Leljubezen brez spremene	Ona nikdar konca nima,
Večno zvesta ta cvete.	Večno sladek njen je méd.
Če vihar črez polje brije,	A kako le ne premine
Cvetko žlahtno še krepí,	Mi ljubezen zvesta ta?
In če dež tako še lije,	Glej, ker svoje korenine
Ona se ne potopi.	V živem srcu le ima!

Silvester.

Misli moje.

Misli moje, kam hitite	Hišica ta ni velika,
Vedno mi in vsaki čas?	Čedna pač in snažna je
Misli moje, kam želite	In to, kar me najbolj mika,
Mi hoditi vedno v vas?	Ravno v njej nahaja se.
Tja, kjer gora je zelena,	Drag zaklad, a ne iz zlata,
Kjer pod goro lep je dol,	Ne iz srebra najdeš tam,
Kjer se v dolu mi le ena	Vendar pa odprta vrata
Hišica dopada zgol.	K njemu le imam jaz sam.

Misli moje, le hitite,
Kamor vas je že željá,
Mi presrčno pozdravíte
Biser mojega srca!

Silvester.

Milotinke.

Skupaj sva pri oknu stala,   Goste zvezdice si štela,
Gledala sva na nebó,   Gledala jih brez skrbi,
Luna mračno je sijala,   Si nad eno se zavzela
Vanjo vprla si okó.   In povabila oči.

Mene pa ste dve navdale,
Gledal vanje sem zavzet:
Bile so oči prezale,
Biser tvoj, najlepši cvet.

* * *

Sklepala roké si bele   Jaz zamaknjen v te sem
In molila si zvestó,   gledal,
Kaj besede so žecele,   Sklenil sem kot ti roke,
Ti jedina veš samó   Rad bi bil, prerad povedal
Svoje skrivne ti željé.

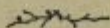
Prosil bil bi, da molila
Bipohlevno za me zmir,
Da bi kdaj mi izprosila,
Mi dobila srčni mir.

* * *

Želel bi, da bil bi ptica,   Pravil od nesreč bi jeze,
Da bi zletel črez gore,   Od ljubezni, ki gorí,
Da prinesla perutnica   Spomnil bi te prejšnje
Bi kdaj v tvoje me roke.   zveze
Spomnil prejšnjih
srečnih dni.

Vem, da bi me vpokojila,
Dala mi k slovú rokó,
Vem, da bi mi obljubila
Še ljubiti me zvestó.

Gr. Krek.

Slutnje.

Spremljava me slutnja,
Ki bol mi zljajšuje;
Da me miluješ!

Mej slutnjami tretja
Srce osrečuje:
Da me boš ljubil!

In slutenj me druga
Resnično raduje:
Da me spoštuješ!

In slutenj poslednja
V nebo me dviguje:
Da me boš snubil!

Pavlina Pajkova.

Tvoj prvi poljub.

Al' pomniš, ti ljubček,
Svoj prvi poljubček,
Kako je bilo?
Jaz menim tako:

Molče poslušala
Sem tebe, skrivala
Pogleda oči —
A vse si znal ti!

S tresočo si roko
Mi ginen globoko
Ti čelo objel,
Šeptal mi vesel.

Moj molk si posnemal,
Me nežno objemal,
Na čelo pa si —
Poljubil me ti!

Pavlina Pajkova.

Planinsko dekle.

Pomlad beži in cvet miní,
Dekliški cvet ostane,
Ostaneš ti, planinska hči
Lepote nepoznane!

Prekrasen je planinski svet
Slavi ga pesem vneta,
A bolj še spev pozdravlja
vnet
Planinskega dekleta!

Tam gori hiša mi stoji	In kadar me zanese pot
Sred pisane dobrave,	V daljine nepoznane,
V ta dom planine, solčne	Spomin ponsem zvest
hči	od tod:
Pošiljam ti pozdrave.	Ljubezen mi ostane!

Tja gori v živi, pestri svet	Ojtakrat tebe, solčni svet,
Kipi mi pesem vneta,	Slavi še pesem vneta,
A bolj še spev pozdravlja	Srčno pozdravlja spet in
vnet,	spet
Planinskega dekleta!	Planinskega dekleta!

Anton Funtek,

Modro oko.

Ti modro oko,	Ni treba priseg,
Kako si ljubó,	Zvestobo na vek
Odseva iz tebe srcé.	Mi jasno obečaš molčeč;
Ti modro oko,	Oh modro oko,
Kako si lepo,	Saj si mi zvesto,
Kalé te ljubavi solzé.	Saj ti vir si meni vseh sreč!

Ti modro okó,
Odrpto nebó
Si mi, ko v globino ti zrem;
Oh, sije mi naj
Očesa tvoj slaj,
Dok v vek jaz oči ne zaprem!

Iz Brivca.

V domačem vrtu.

Prehodil sem že celi svet, Pa kaj koristi mi vse to?
Prejadral morja krov; Preskušnja me uči:
Zadosti videl sem deklet Bogastvo, kinč in lišp zeló
Različnih vrst, rodov. Le ženski spol grdí.

V domačem vrtu iskal cvet
Ljubezni bom goreč;
Obeta naj mi tuji svet:
Zakladov kup in sreč!

Iz Brivca.

Drobna pesem.

Pesemco zapél bom Govoré ji vedno,
Srčno, drobno, malo, „Pusti tega“, mati,
Moje mile drage „Viš, da ti ne more
Moje ljube hvalo. Škorje kruha dati.“
Lepe srednje rásti, Ona pa je gluha
Oči žive, krasne, Za te grde gláse,
Kakor zvezde božje, Srce ji užgano
Ko noči so jasne, Ugasit' ne dá se.
Ko nalašč je záme, Pesem bogatinov
Rad imam jo zmeraj. Se povsod ji poje:
Ker me ljubi danes, Njim besede daje,
Kakor me je včeraj. Srce pa je moje!

M. Valjavec.

Še kaj veš?

Še kaj veš, kako je bilo, Še kaj veš, kako iskreno
Ko si prvokrat roko Takrat tebe sem objel
Mi podala in mi milo, In, ko uro prej nobeno,
Zvesto zrla si v oko? Sladek sem poljub prejel?

Še kaj veš, kaj takrat rekla   Še kaj veš, kaj svet je pravil,
Tiho si mi in ljubo?   Kako sodil in krivl,
Dokler kri ti v žilah tekla   In ko res nič ni opravil,
Srce tvoje bo zvesto!   Se na tihem je jezil?

Silvester.

Ljubezen in pomlad.

Na okno trka ptič droban :   Ljubezen trka na srce,
Odprí, odprí mi ljubi stan!   Odprí, sprejmi me v se!
O, kaj ti pojem ptiček mlad: Pred vrati dolgo že stojim,
Pomlad je zunaj tvojih   Da te z zelenjem okrasim.
   vrat.   Odprí tedaj, ti cvet deklet,
Odprí tedaj, ti cvet deklet,   Pomlad je spet!

Dekletce vrata brž odpre,   Preplašeno deklè stoji,
Krog sebe mlado cvetje zre,   Z besedo brani se, z očmi,
In skozi pomladni sinji zrak   Ljubav pa stopi bliže k njej:
Vijolčin vonj dehti lehak.   Vijolic šopek ta imej!
Bogsprimi te, ti cvet deklet,   Bogsprimi te, ti cvet deklet,
   Pomlad je spet!   Pomlad je spet!

Ant. Funtek.

Od ljubice.

Ti premili, ti predragi,   V spanju le o tebi sanjam,
Kak' te ljubim jaz srčno;   V mislih nate jaz zaspim,
Zmerom mislim le na tebe,   O premili, o predragi,
Zmerom bila bi s tebó.   V tebi, v tebi le živim ...

Srce moje.

Srce moje je veselo
V tvoji če bližini sem,
Žalosti bi omedlelo,
Kadar spet od tebe grem.

Srce moje poskakuje,
Tvoj če mili sliši glas,
Nikedar se ne raduje,
Ko ločitve pride čas.

Srce moje le miruje,
Kadar vidim tvoj obraz,
Kadar ni ga, pa kraljuje
V njem le zima ino mraz.

Srce moje zdravo bije,
V tvoje kadar zrem oko,
Krči se, v bolesti vije,
Ko v slovo mi daš roko.

Silvester.

Serenada.

Slušaj, draga, moje petje,
Ki pod oknom se glasi,
Srce išče si zavetje,
K tebi zmirom hrepeni.

Spomni blaženih se časov,
Ki minili naglo so,
Spomni milenih se glasov,
Ki doneli so sladko.

Vigred zopet prebudila
S spanja je naravo vso,
Pa ne bo me veselila,
Če srce brez srca bo.

Radost, mir se me ogiblje,
Če ljubezen ne bedi,
Žalost se po strunah ziblje,
Tuga me ne zapusti.

Ti si moje hrepenenje,
Ki pokoja mi ne dá,
Ti edino poželenje
Si ljubečega srca.

Krajnc.

Zvesti.

Že mnogo je drugih za mano hodilo,
Že mnogo me drugih je v zanjke lovilo,
Vlovila do zdaj me nobena še ni,
Ker dekle edino za mé si le ti.

Le ti si celó me že v mrežo dobila,
Če me le za nos še kdaj ne boš vodila,
Ker ženske premnoge nezvesta so stvar,
Katerim zaupat' ne sme se nikdar.

In vendar, ko gledam v obrazek tvoj mili,
Mi misel le vedno ta v glavo se sili:
Četudi nezvestih je sto in pa sto —
Le moja nikoli nezvesta ne bo!

Silvester.

Zaklada.

V mehki postelji počivaš,	Toda kadar mehko spavaš,
Sanjaš o denarjih le,	Mirno spavam tudi jaz,
Sanje ti res „zlate“ snivaš,	O zakladu ko sanjavaš
Ker bogat si, jaz pa ne.	Ti, sanjavam tudi jaz.

A zaklad moj ni iz zlata,
Vendar ljub mi je kot tvoj,
Kdar smeje odpre mi vrata
In me zôve: „Ljubček moj!“

Silvester.

Venec ljubezni.

Zemlja se zagrne v tmine,	Teb' v naročje glavo
Glava težka mi zaspi,	trudno
Duh črez hribe in doline	Denem, gledam ti v obraz,
Na perutih k teb' hiti.	Ti pa smeješ se priljudno,
	Ko si se nekdanji čas.

Mi poljubljaš mlado lice,
K srcu nosiš mi rokó,
Brišeš radosti solzíce,
Ki po licu mi tekó.

* * *

V ljubem si ostala kraji,	Ves čas, ko si mi odvzeta,
Jaz pa šel sem daleč preč,	Štejem ure, štejem dni,
Morebiti sreča naji	Z ur so mesci, z dni so leta,
Tu ne združi nikdar več.	Mescev, let pa konca ni.

Pomlad se na zemljo vrne,
Petje slavcev se zbudi,
V cvetje zemlja se zagrne,
Zá-me pa pomladi ni.

* * *

Čas vrti se neprestano,	V teku, ki tekó ga leta,
Céli rane in deli,	Draga, ti postala boš
Meni pa nekdanjo rano	Modra žena iz dekleta,
Vsak dan zopet obudi.	Jaz iz fanta moder mož.

Srce mirno bo postalo,
Zginil čas bo sladkih sanj,
Druzega ne bo ostalo,
Ko solzé v spominu nanj.

* * *

Moja pesem bo nosila	Iz solzá, ki so vesele
Tvojo hvalo križem svet,	Mi rosile moj obraz,
Z ust mladenčev se glasila	Rože bodo razcvetele,
Bo še v času poznih let.	Ko spet pride cvetja čas.

Iz solzá, ki so otožne
Zalivale mi oko,
Pa vijolice pobožne
Pomlad obrodila bo.

S. Jenko.

Slovo.

Draga Minka, bodi zdrava!   Grenke solze bom prelival,
Črez planine se podam!   Žalost trla bo srce,
Prej ko solnce zopet plava,   In kjerkoli bom prebival,
Za seboj naš hrib imam!   K tebi stegal bom roké!

Saj ljubezen naju veže
Čez doline, čez gore!
Če oko te ne doseže,
Pa doseže te srce!

M. Vilhar.

Ti ljuba mala.

O ti ljuba mala   Naj gorí, če hočeš,
S črnimi očmi,   Da mi izgori,
Ki črez okno gledaš   Ali pa, če hočeš,
S črnimi očmi   Da se pogasi:
In mi srce vžigaš   Saj nobena druga
S črnimi očmi,   Nima te moči!
Ali hočeš, da mi
Bedno vse zgori?

M. Valjavec.

Vedel bi.

Ko bi kakor tice
Imel perotnice,
Vedel že bi, vedel,
Kaj bi jaz naredil.

V zrak bi kvišku švignil,
Gor nad stolp bi mignil,
Trikrat zvil se v kroge,
Zginil tja za loge.

Tja do ljube praga:
„Dobro jutro, draga!“
Pa bi spet se dvignil
In nazaj bi švignil.

M. Valjavec.

Razlika.

Kako svetló
Življenje temu se do-
zdeva,
Ki svest si je, da ga
obseva,
Ljubezni žar! —
Kako temno
Življenje temu se dozdeva,
Ki nikdar ga ne ogreva
Ljubezni čar!

Sladkó zaspí,
Kdor svest si je, da srce
jedno
Po noči ko po dnevi vedno
Le zánj bedí. —
Oko rosi
Večer se vsak naj temu
redno,
Ki vé, da oh! srce nijedno
Ga ne želi! —

Pavlina Pajkova.

Svèt deķletom.

Oko svoje ljubeznivo,
Oko svoje zapeljivo,
Dekle, ko mladenča zreš,
Dolgo stavit' nanj ne smeš!

En pogled, dejanje kratko!
Ono srečo vzbuja sladko;
Srečo dá! al' veš pa ti,
Sreči tej kaj da sledi?

Skrivno mladič da zdihuje,
Tožnost tebe da vladuje,
Srčni vama mir je preč —
Dekle! boj se teh nesreč!

Pavlina Pajkova.

Potočnice.

Po potoku voda teče,	Solza vroča v hladnej
V njo mi z oka solza	vodi,
kane,	V sredi daljne globočine,
Priča moje srčne rane,	Srčne moje bolečine
Ki me neprestano peče.	Stanovitna priča bodi.

* * *

Na potoku je perica,	Kaj me gledaš ljubeznivo
Mlado lice si opira,	Dekle milo, dekle krasno?
Večkrat ná-me se ozira	Vem, da oko tvoje jasno
Rajskomilena devica.	Je kot srce zapeljivo!

* * *

Prek potoka Anka hodi,	Lice lepo in cveteče,
Krasno lice snežnobelo	Ljubeznivo, milo, zalo,
Gleda dostikrat veselo	Ki si mene zapeljalo
Po tekočej, čistej vodi.	V mreže bridke oj nesreče.

M. Flegerič.

Nje črtiti nečem,   Bog ti daj vse dobro,
Tebe ne bom klela,   Stokrat ti povrni,
Vsaj ne vem, čemu bi   Mene pa ti zemlja,
Vama zlò želela.   V črno skor ogrni.

Ino na gomili
V družbi rožmarina
Cvetke poženite
Grenkega pelina!

M. Valjavec.

Gorjé!

Izgubil vero, upa ni.   Trdila si: Čigava pak? ..
Oboje vzela si mi ti.   Jaz sem verjel ti siromak.
V pekel verjel sem in nebo,   Poteče voda, odšumi,
Podrla ti si vse mi to.   Beseda z vetrom odbuči.
Ko cvel mi je veselja raj.   Kje je pekél, kje je nebo,
Poprašam: Si li moja kaj?   Kdo, dekle, tebe sodil bo?

O, ni peklá in ne nebá,
Podrla si mi ti oba.

M. Valjavec.

Poslednja želja.

Ne pekoče srčne rane,   Lice mi je obledelo,
Ne solzeče se oko,   Otemnele so oči,
In ne pesem jo ne gane   Truplo, ah v mladosti velo
Neobčutno deklico.   Smrti žetvi že zori.

Kmal' mi zvezda bo vgasnila,
Kmalu bode moj pokop:
O, da bi takrat stočila
Solzo katero mi na grob!

Iz „Slovenske Vile“.

Gotovo zdravilo.

Kadar ostri pik bučele	Ko morilni pik ljubezni
Rani zdravo nam roko,	Rani dragi mir srcá,
Jedna le peščica zemlje	Grob jedini jo ozdravi
Bolest nam vmiri hudó.	Neizrečnega gorjá.

Pavlina Pajkova.

Spomini.

Postarna devica	Ta pisma spomini
Na pragu stoji,	Na prejšnje so dni,
Ko njena desnica	Ki stari zdaj Mini
Več pisem drži.	So solnčni bili,
Deklina prebira	Ker takrat nosila
In briše oči,	Visoko je nos,
Podpise izbira,	Bi zdaj ga ljubila,
Oko ko solzi.	Če prišel bi bos.

A zdaj le ne zabi,
Ne bode ga več,
Naj pisma pograbi
In vrže jih v peč.

Silvester.

Nasvèt.

Dekle, hočeš se možiti,
Oh, poslušaj moj na-
svet,
Srečnemu ni lahko biti:
Preveč je okrogel svet.

Možka roba — slaba roba!
Ženski to pregovor je,
Ker še včasih sklede
boba
Vredna ni, to pravi se.

Mož, glej, ki se sam
ponudi,
Hvali te in se hliní,
Taki kmalu se ostudi:
Norec je, nič vreden ni.

Tacega, ki te nevesto
Rad bi zarad srebra le,
Kar poženi ga na cesto,
Kje drugod naj ženi se.

Če ti tretji spet prisega,
Da te ljubi tisočkrat,
Naj ti to le ne pri-
lega:
Drugi je že več stokrat.

Vendar rekla boš: „Kaj
vraga!
Kakšnega naj vzamem si?“
Oh, le čakaj moja draga,
Kmalu bom povedal ti.

Pride mož, lep, mlad, po-
staven,
Velik ne in majhen ne,
Ne preslok in ne preraven;
To potem že nekaj je.

Bode se ti izpovedal
Mirno, lahko, iz srca,
Poleg pa v oči ti
gledal:
To je roba, ki velja.

Če ima vrh tega roke
Pridne in pod palcem kaj,
In če vidi rad otroke:
Takemu brž prstan daj!

Taka dobra bo ženitev,
Ako Bog še zdravja dá;
Jaz pa mislim v dopol-
nitev,
Da nasvet moj kaj veljá.

Silvester.

Pri poroki.

Združili sta se srci vneti,	Hodita srečno vkupno
Pijoč ljubezni mile slast.	stezo,
Bog sreče daj zavezi sveti,	Ko druží vaju večna vez,
Ljubav, zvestost ji bodi	Osreči vama Bog zavezo,
last!	Dodeli ji blagost nebes!

Ljubezni žar je v srci šinil,
Ti sam, gospod, poslal si žar,
Oj, čuvaj, kar si sam zjedinił:
Zavezo to varuj vsekdar!

Anton Funtek.

Skrivna moč me k tebi	Dekle, kakšna je danica,
vleče,	Tak je njene duše žar
Reci dekle, kaj je to?	Ljubeznivosti cvetica
Nije ličice cveteče,	Kinča jo srca oltar,
Nije duševno oko,	Pesmi kak srebrne strune
Nije mili glas govora	S krepkih prs se dvigajo
Ni tvoj krasen vilinski	Mile vse — ljubezni
hôd;	polne
Druga te obdaja zora	Vsakoga očarajo.
Ktera spremlja me povsod.	

Rad bi zamenjal
S taboj, vodica,
Čez me vodila da
Bi jo vrbíca;
Zrla mi v srci
Sliko bi svojo
Vročo ljubezen bi
Videla mojo

In zopet travca zelení,   Metulj vrh rožic plapolá,
Pomlad se je zbudila;   Po zraku ptica poje;
Življenja vse se veselí,   Le človek srečen bit' ne zná:
Kar zemlja je rodila.   Ni srečno srce moje.

Iz tvoj'ga srca in oči
Pomlad je moja cvela,
In konec tistih lepih dni
Za vselej je zvenela.

I.

Na tuj svet se podam   Pihal vetrič hladni
Na visoko gôro,   'z domačega je kraja
Željnim okom gledam   Divno vonj' da sladni
Na vzhodno zôro.   Dušo mi napaja.

Bela golobica   Niti piš hladan je,
K meni priletela,   Nit' golobček to je,
Pravi mi novice   Belo je pisanje
Iz domač'ga sela.   Od preljube moje.

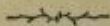

II.

Ljuba moja, roža zlata,   Ljuba moja, roža zlata,
Če boš meni šopek vila,   Če boš meni šopek vila
Šopek lep iz rož domačih,   Šopek lep iz rož domačih
Rož rudečih mi ne jemlji: Rož rumenih mi ne jemlji.

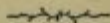
Ker rudeče je veselje,   To je barva nezvestobe,
Moje srce pa je žalno,   Jaz sem pa Bogu prisegel,
Žalno od velike tuge   Da bom ljubil domovino,
Nad nesrečo domovine.   In moj narod dni vse svoje.

Krasnih mi plavic natrgaj, In prideni še zelenja,
Kajti plava so nebesa. Ker je upanje zeleno,
Tja obračamo poglede Up le moje je veselje
V hudih in resnobnih urah. Za prihodno našo slavo.

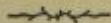
O, ti prekrasna dekle, ti, To rožo stisnil bi na srcé,
Kako so lepe tvoje oči! In vem, da bi oživilo se.
Njih blešča gledat' nisem O, ti prekrasna dekle, ti,
vstan', Kak hitro mimo mene
Omamljen se obrnem v hiti!
stran.

O, ti prekrasna dekle ti, Le pojdi, hodi kamer god!
Ko roža, lice ti cveti. Saj moja pot ni tvoja pot.

Jaz te ljubim, srce moje, Kakor ovce mati plače,
Ljubil sem te vsaki čas, Če se jagnje izgubi,
Kakor majka dete svoje, Tak za tabo so plakale
Tak sem ljubil tebe jaz. Moje žalostne oči.

Naj povsod bi rože cvele,
Kamor stopiš ti z nogo,
Moje srce pa veselo
Nikdar, nikdar več ne bo.

Za spominsko knjigo.

Lepšega na svetu ni, Da se ti ne pokazi,
Kakor je ljubezen, Bodi ž njo oprezen.

Iz Brivca.

Po zimi cvetke ne cvetó,   Bo šopek zelen rožmarin,
Ah ljubca, kakšen šopek   Ljubezni zveste živ
bo? —   spomin.

Iz Brivca.

* * *

Solnce vzhaja in zahaja,   Le ljubezen večno vztraja:
Cvetje pride, zopet gre,   Zvesta ona ne zamrè!

Silvester.

* * *

Neznansko gadov pik boli,   Pogled iz krasnih pa oči
Globoko vseka ostri meč,   Boli, skeli še mnogo več!

Iz Brivca.

* * *

Lastnost, ki spremljaj te do groba,
Neomejna bodi ti zvestoba,
In naj hrumé navali jezni:
Ti krepko v trajni stoj ljubezni!

* * *

Na skrajnost gledaj tukaj,   A srednji pot pa voli
Na skrajnost gledaj tam,   Ti pametno si sam.

* * *

Dekleta so zvite,
Njih misli prikrite;
Cesar si želé,
Kaj mislijo v srcu
Nikdo ne umé.

* * *

Zakaj li vse zapušča te? Povem ti to: poboljšaj se,
Kaj neki storil si ljudem, Pa vsakdo bode ljubil te:
Zakaj nihče ne ljubi te? „Resnico ker prerad
Kaj hud'ga storil si — poveš!“
jaz vem! To je, prijatelj, kar ne
smeš.

* * *

Ko bode se tudi nam zvezda rodila,
Po boljših ki potih nas bode vodila,
Ki temne oblake nam bo razsvetlila;
Ponosno za njo boš — Slovenka hodila!

Silvester.

* * *

Knjiga je naše pozemsko življenje,
List, ki nanj pišemo, vsaki je dan;
Kadar nam ura bo bila ločenja,
Takrat popisana zadnja bo stran;
Pišimo vedno v to knjigo takó,
Da se v nji blagih del sveti zlató. — a.

* * *

V spomin vam pišem in Razstanek tu — sestanek
v slovo, tam,
Morda oboje bo zajedno; Določena je vsemu dôba..
A srce pravi mi tako, Če tu ni več ostanka nam,
Da se ne ločimo za vedno. Pa vidimo se — onkraj
groba!

Milka Posavska.

* * *

Kot svetlo solnce nam umetnost
Temne jasni in puste kraje.
Zato svetlobo in prijetnost
Nam daje, kdor umetnost daje.

* * *

Kot v vrtu, ko cvete	Takó, takó v življenji naj
pomlad,	Procvita v tvojem srcu
Probuja se tisoče nad,	maj,
Ko cvet za cvetom se	Srcé pa naj v presrečni
razcvete,	nadi
Naravi bujni venec plete :	Raduje lepe se spomladi.

Posavska.

* * *

Kaj v knjigo to naj pišem ti,
Prijateljica draga?
Da zvest prijatelj bodem ti
Onkraj do groba praga!

Silvester.

* * *

Če preveč premišljaš, si vselej na škodi,
Prehiter v ukrepih pa tudi ne bodi!
Daj bratom, kar moreš, v potrebi,
Odtegni, kar moreš, sam sebi!

* * *

Ljubezen naju je družila,
Kar Ti si bil, to bil sem jaz;
Prehitro sreča je minila,
Pogrešam vedno Tvoj obraz!

* * *

Oj z Bogom Tebi, ki vedrŕl
Prisrčno si mi dneve zlate —
Kjer hodil bom, dokler bom živ,
Spomin bom trajen hranil ná-te.

Osladi Bog Ti stare dni,
Ohrani Te z družinskim krogom —
Spominjaj se i mene Ti,
Ki tu v slovo Ti kličem: Z Bogom!

Jos. Volc.

Za listom list obračam,
Upiram vanj oči:
Kakó željâ si polna
Spominska knjiga ti!

Ko zrem te, jedna želja
Kipi mi iz srca:
Naj vsaka se izpolni
Neštetih teh željâ!

Gr. Gornik.

Na srečo misli večnih let,
Ko vabi Te minljivi svet,
Oteti dušo si jedino
Za srečno rajsko domovino:
To noč in dan Ti v skrbi bodi,
Za to le trudi se povsodi. — a.

Pri

ANTON TURK-U

knjigarju v Ljubljani, Dunajska cesta št. 5
se dobivajo sledeče knjige:

- Burska vojska.** 92 str. S podobami. Cena 60. vin.
Princ Evgenij Savojski, slavni junak, 78 str. C. 48 vin.
Andrej Hofer, junaški vodja Tirolcev. Cena 40 vin.
Podadmiral V. pl. Tegetthoff Cena 60 vin.
Fran baron Trenk, vodja hrvatskih pandurov. 78 str.
Cena 40 vin.
Marjetica. Idila. Spisal A. Koder, 246 str. Cena 1. K.
Materina žrtev. Pripovedka iz Dalmacije. Cena 1 K.
Gozdovnik. Spisal H. Majar. I. del 1 K, II. del 80 vin.
Beneška vedeževalka. 65 strani. Cena 40 vin.
Mrtvi gostač. 82 strani. Cena 40 vin.
Ciganova osveta. 65 strani. Cena 40 vin.
Hedvika, banditova nevesta. 78 str. Cena 40 vin.
Cvetina borogradska. S podob. 128 str. Cena 80 vin.
Slovenski šaljivec. Spisal Silv. Košutnik. Cena 60 vin.
Godčevski katekizem. 64 strani. Cena 40 vin.
Srečolovec. Spisal H. Majar, 84 str. Cena 40 vin.
Pravljice. Spisal H. Majar, 84 strani. Cena 40 vin.
Cvetke Spisal H. Majar, 72 strani. Cena 40 vin.
Štiri povesti. 82 strani. Cena 40 vin.
Sveta noč. Spisal R. Vrabl, 56 strani. Cena 30 vin.
Sv. Notburga in sv. Hema. Cena 36 vin.
Božja pot M. božje na Blejskem jezeru. C. 24 vin.
Ave Marija. S podobami. Cena 20 vin.

Novе muzikalije.

- J. Skorpik:* „**Buri pridejoli**“ Koračnica za glasovir, cena
1 Krona, za citre 80 vin.
— „**Dame volijo.**“ Polka franc. za glasovir, cena
1 Krona, za citre 80 vin.

KAZALO.

	Stran
Uvod	3
I. del.	
Začetna ljubimska pisma z odgovori	5
II. del.	
Pisma srečne ljubezni	21
III. del.	
Pisma nesrečne ljubezni	39
IV. del.	
Snubilna pisma	54
V. del.	
Pisma o raznih prilikah	66
VI. del.	
Ljubavne pesmi in spomeničice	74

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS *

00000099764

Trgovina Ustanovljena leta 1850. Trgovina
perila. perila.

A. TURK v Ljubljani

Prešernove (Slonove) ulice št. 22. 24

priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnega

perila in pletenega blaga

srajc, spodnjih hlač, ovratnikov, manšet, kravat,
robcev, nogavic, rokavic, zimskih pletenih jo-
pičev, predpasnikov za ženske in moške, dež-
nikov, klobukov itd. ter

izgotovljene obleke.

Cene nizke, postrežba točna in hitra.